

עת'מ 15-09-28606

**בבית המשפט המחויזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים**

העותרים:

1. רביב דורך

2. חדשות 10 בע"מ

ע"י עזה"ד יונתן ברמן ו/או אורית אדלשטיין
אדישטיין ברמן ושות', ערכידיין
מורח' הרכבת 58, מגדל אלקטרה סיטי, קומה 14
תל אביב 6777016
טל': 03-5601755 ; פקס: 03-5602225

ג א ז

המשיבים:

1. הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלה

2. בניין נתניהו, ראש הממשלה

ע"י פרקליטות מחוז ירושלים (אזור ח)
טל': 02-5419581 ; פקס: 02-5419555

תגובה מטעם העותרים

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד, מוגשת בזו תגובה העותרים לументם של מר שלדון אדלסון ומר עמוס רגב (להלן: **אדלוון ורגב**) .

דרך הילוכנו במסגרת תגובה זו תהיה כדלקמן:

ראשית, נתייחס לאינטרס הציבורי שבסירתה המידע המבוקש;

שנייה, נתייחס לטענות העובדיות מטעמו של מר אדלסון ביחס לשיטתו ומעורבותו ב"ישראל היום";

שלישית, נתייחס לטענת החיסין העיתונאי שהעלו אדלסון ורגב;

רביעית, נתייחס לטענת אדלסון ורגב בעניין הפגיעה בפרטיותם;

ולבסוף, נתייחס לטענותם בעניין שיבוש פעלתה התקינה של הרשות.

1. האינטראס הציבורי במסירת המידע

1. המידע המבוקש בעטירה זו הוא תיעוד מועדי שיחותיו של ראש הממשלה עם אדלסון וrgb. כפי שהודגש בעטירה וביקורי הטיעון, אין מדובר בתוכן השיחות. מכתב התשובה, שהגישו המשיבים ביום 19.11.2015, עולה כי משך השיחות שמקיים ראש הממשלה אינו מתווך (פסקה 20 לכתב התשובה), וממילא העותרים אינם מבקשים מידע שאינו נמצא בידי המשיבים.
2. עמדת העותרים, כפי שהובאה בעטירה, היא כי לא מתקיים אף אחד מן החריגים בחוק חופש המידע, תשנ"ח-1998 (להלן: **חוק חופש המידע**). לכן גם לא נדרש איזון של פגעה כלשהיSMSירות המידע תשב אל מול אינטראס ציבורי. עם זאת, נוכח העובדה שאדלסון וrgb טענו בתגובהם להתקיימות של חריגים לפי חוק חופש המידע ואף טענו שבזאת אל מול האינטראס הציבורי לגנות את המידע, ידם של החריגים היא על העילונה, נתיחס בקצרה לאינטראס זה.
- 3.rgb ואדלסון טענו שהאינטראס שבשמו מבקשים העותרים את המידע הוא חשיפת מקור עיתונאי. נתיחס לכך בהמשך בהרחבה, בשעה שנדון בטענת החיטוי העיתונאי שהלוRG וrgb ואדלסון. אך כאמור כבר עתה, שלא יכול להיות דבר ורהור מהן המציאות. טענת העותרים אינה מתייחסת להיווט של ראש הממשלה מקור של אדלסון וrgb. היא מתייחסת להשפעתו על תכני "ישראל היום". האינטראס הציבורי אינו מונע לשאלת האם ראש הממשלה הוא מקור עיתונאי. העותרים סבורים כי המידע המבוקש ממלא לא יIRON מענה לשאלת זו. האינטראס הציבורי הוא עמידה על קשרי היוזן-שליטו-עיתון" בין נתניהו, אדלסון וrgb.
4. במסגרת העטירה עمدנו על כך "ישראל היום" משמש שופר לראש הממשלה. התיחסנו בהרחבה לסיקור האוחד של ראש הממשלה, של משפטו ושל מי שהוא חוץ בקרים, לתקיפת יריביו הפוליטיים והאישיים של ראש הממשלה, להוספת טקסטים, שנעודו לקדם את המדיניות והאגינדה של ראש הממשלה, ועוד (ראו סעיף 15 לעטירה). כמו כן עמדנו על כך ראש הממשלה שם את כל כובד משקלו לצורך סיכולה של הצעת חוק, שהייתה פוגעת ביכולתו של "ישראל היום" לפעול במותכוונו הנוכחות, ואולי בכלל (סעיף 20 לעטירה).
5. קיים עניין ציבורי מובהק בקשרי הגומלין של ראש הממשלה עם השנים, ולחשיפת העבודות שביסוד קשרים אלה חשיבות רבה לאיכות הדיוון הציבורי בקשרי הגומלין בין גופי תקשורת לבין רשות השلطן. כפי שהושבר בעטירה, לציבור אינטראס ממש לדעת האם "ישראל היום" הוא עיתון בעל קו אידיאולוגי מנוטק מן האינטראסים המדייניים של ראש הממשלה, או שהוא ממהו שופר לעומת ראש הממשלה ותפקידו לשורת את האינטראסים שלו. לציבור אינטראס מובהק לדעת האם כאשר הוא קורא את "ישראל היום" הוא צריך תוכן, שמיוצר לפי אמות מידע עיתונאיות מקצועיות ובلتוי תלויות, או שהוא נחשי לתוכן שבו סטנדרטים עיתונאיים מוכפפים לאינטראסים של גורמים פוליטיים.
6. אדלסון וrgb טענו, בהתיחס לאינטראס הציבורי בקבלת המידע, ש"עניין ציבורי אינו שמעניין את הציבור" ומשמעותו אינה עניין בקבלה מידע מטמוני סקרנות ויצר רכילות גרידא. אלא שכאמור, לא בכך אנו עוסקים, אלא במידע שיש בו כדי לתרום לשיח הציבור בעניין שהוא בעל חשיבות ציבורית ממעלה ראשונה.

7. עוד ביחס לאינטראס הציבורי, טוענים אדלסון וrgb כי אין במידע שהתבקש תועלת כלשהי, משום שתיעוד השיחות לא יתרום לשיה הציבורי, אלא עמים עליו "נתונים מטעים וספקוטיביים". העותרים סבורים אחרת. אלא שכך או כך, הטענה כי פרסום מידע הנמצא בידי רשות מינהלית עלול להציג בפני הציבור תמונה לא מלאה או תונה שוגיה איינו יכול לשמש עילה למניעת מסירתו ואף לא נימוק לטענה בדבר העדר אינטראס ציבוררי לגלותו:

"אין חולק כי המידע המבוקש – חרב העובדה שמדובר במידע שהוא כשלעצמו מדויק – אינו יכול להוות מודיע לומס המוטל על בית משפט או על שופט מסוים. זאת, בשל העובדה נתוניים נוספים המלמדים על משקל התייקים ובכללם סוג התייקים, מרכיבות העובdotית והמשפטית, מספר בעלי דין ועוד. לפיכך, סיקור רשלני, שיציג חלוקה של העומסים בין בתיה המשפט או השופטים, או שיציג שופטים מסוימים כבעלייעלים, על סמך מידע זה בלבד, יהיה חסר בסיס ומטעה. ואולם, **הסבירו כי מסירת המידע המבוקש מטעין זה, איינו יכול להוות טעם למי מסירת המידע וההתמודדות עם פרסום לא מבוסס או מגמתי אינה יכולה להיעשות בדרך של הסתרת מידע.**"

עת"מ (י-ס) 43366-03-10 **ערעור על פסק הדין נדחה בע"מ 3908/11 הנהלת בית המשפט נדחה עיתון דה מרכז נבו, מרכז (נבו, 22.9.2014).**

8. ככל שאדלסון וrgb יסבירו שלמידע אודות מועדי ישיות הטלפון תינתן פרשנות שוגיה לאחר מסירתו, הם רשאים להגביל פרשנות זו ולספק כל הסבר שימצאו לנכון. אין ספק שבידי אדלסון וrgb במה לספק הסבירים אלה.

9. עוד לעניין האינטראס הציבורי, טוענים אדלסון וrgb כי העובדה שראש הממשלה משמש גם כשר התקשרות אינה רלוונטית לעתירה. זאת משום שלא שימוש בתפקיד זה לאורך רוב התקופה שלגביה התבקש המידע. אלא שהאינטראס גלות את המידע איינו מותאיין וכoch טענה זו. הציבור היה אינטראס מובהק במידע אודות קשריו של ראש הממשלה עם בעלי ועורכו של עיתון המשמש לו כסופר, אף אילו ראש הממשלה לא היה מכון גם כשר התקשרות. כהונתו בשני התפקידים רק מחזקת את האינטראס בקבלה המידע.

10. בהקשר זה יש לציין, כי העובדה שראש הממשלה לא כיהן כשר התקשרות ברוב התקופה שלגביה מבקש המידע אינה הופכת את הכהונה המקבילה לבלי רלוונטיות. התנהלות קודמת, במידע בסמכיות זמינים להוויה, עשויה ללמד על התנהלות בהווה. מכל מקום, הבנה של מפת האינטראסים האישיים של ראש הממשלה בשוק התקשרות ושל התנהלו של מול עתון נפוץ, גם בתקופה שבה לא כיהן כשר התקשרות, היא בעלת תרומה לשיה הציבורי אודות מהלביו כשר התקשרות וכראש הממשלה. ואולם, כאמור, אף אלמלא היה ראש הממשלה מכון גם כשר התקשרות, לא היה בכך כדי לפגוע באינטראס הציבורי בגילוי המידע.

11. ניתן ללמידה על אינטראס ציבוררי זה, בין השאר, במידע שפרסם לאחרונה ארגון Freedom House, שבו ירדה ישראל במידה וחופש העיתונות מדורגת Free לדרגת Partly Free ("ישראל היום"). בדו"ח צוין כי תפוצתו הרחבה (המגיעת לכדי 40% משוק העיתונות היומיית) של "ישראל היום", המחולק בחיננס, פוגעת ביכולתם של כל תקשורת אחרים להתקיים. פגיעה זו פוגעת באפשרות לקיים שוק עיתונות פוליטיסטי וחופשי.

העתק דוח Freedom House מצורף ומסומן א'.

העתק ידיעה בעיתון "הארץ" על דוח Freedom House מיום 27.4.2016 מצורף ומסומן ב'.

12. אפשר להסכים או שלא להסכים עם ניתות זה. אלומס כך או כך, ברור ש"ישראל היום" היא שחקן מרכזי בשוק התקשות בישראל, שיש לו השפעה נרחבת על שוק זה ואך על הדמוקרטיה בישראל. המידע המבוקש אינו עסק בבעל עסק פרטי סתם. הוא עוסק במילוי 40% מתושבי מדינת ישראל נחפcis לדעתו ולאגנדה שלו ולמי שיש לו השפעה בלתי מボוטלת על שוק התקשות בכללותו ועל חופש הביטוי והדמוקרטיה. האינטראנס הנוגע לגילוי קשרי הgomלן בין גוף זה לבין ראש הממשלה הם ברורים.

2. העובדות הנוגעות למר אדלסון

13. בהתאם לפסק דיןו של בית המשפט העליון בע"מ 49/16 רגב נ' דרוקר (נבו, 10.2.2016), העובדות שבסכתב הטענות של אדלסון ורגב אמורות היו להתייחס בטענה (סעיף 18 לפסק הדין). אלא שהמסמך עלייו חתום מר אדלסון לתמיכה בעובדות הנוגעות אליו וצורך לכתב הטענות אינו תצהיר מאותמת כדין. לפיכך, אי אפשר ליחס כל משקל לטענה העובדתית, לפייה בן משפחה מודגה וראשונה של מר אדלסון הוא הבעלים של החברה המחזיקה ב"ישראל היום" (פסקה 14 לכתב הטענות), ולטענה העובדתית, לפייה מר אדלסון אינו מעורב בניהול העיתון ובתכני העיתון (פסקה 15 לכתב הטענות).

14. אלא שאפילו היה מצורף תצהיר לתמיכה בטענות אלה, ואפילו יצורף תצהיר כזה, אין בכך די.

15. "ישראל היום" ומר אדלסון מעידים בעצם על מעורבותו העמוקה של מר אדלסון הן בניהול העיתון והן בתכניו. הם אף מציגים מצג, לפיו מר אדלסון הוא הבעלים של העיתון. בהזדמנויות שבהן נדרש הדבר, מר אדלסון מדבר בשם העיתון. לפיכך, אפילו אם מסיבות כלשהן יצר מר אדלסון מבנה תאגידי שבו הוא אינו בעל השכלה הישירה ב"ישראל היום" אלא שולט בו באמצעות אשתו או באמצעות קרוב משפחה אחר מודגה וראשונה, אי אפשר לקבל את הטענה, שלפיה הוא אינו מעורב בניהול העיתון ובתכניו.

16. כך, למשל, באתר האינטרנט של "ישראל היום" מוצגת מכ"לית העיתון, גבי ציפוי קורן, כמי שי"מנהלת את הפעולות של ישראל היום עבור מר אדלסון, החל מאמצע שנת 2007". עד היא מתוארת באותו עמוד כמי שי"בשנת 2006 פרשה מתפקידה והצטרפה לצוותו של מר אדלסון".

עמוד האינטרנט באתר "ישראל היום", המציג את מכ"לית העיתון, מצורף ומסומן ג'.

במועד הגשת תגובה זו מופיע הכיתוב האמור בדף שכותבתו:

<http://www.israelhayom.co.il/site/writer.php?id=14>

17. באותו אתר מוצג מוביל העיתון, אשר בהרב, כמי שי"מנהל את הפעולות של ישראל היום עבור מר אדלסון, החל מאמצע שנת 2007".

עמוד האינטרנט באתר "ישראל היום", המציג את מיל' העיתון, מצורף ומסומן ד'.

במועד הגשת תגובה זו מופיע הכתוב האמור בדף שכותבתו:

<http://www.israelhayom.co.il/site/writer.php?id=10>

18. על מעורבותו של מר אדלסון בניהול העיתון ובתוכנו ניתן למוד גס מריאון עמו שפורסם ב"ישראל היום" ביום 11.5.2014, שכותרתו "באנו לשבור את הפחד מנוני".
העתק הריאון מיום 11.5.2014 מצורף ומסומן ה'.

במועד הגשת תגובה זו מופיע הכתוב האמור בדף שכותבתו:

<http://www.israelhayom.co.il/article/180803>

19. בריאון יוצא מר אדלסון נגד הצעת חוק, שلتענתו קודמה על ידי מיל' "ידיעות אחרונות", נוני מוזס, ותכליתה הטלת מגבלות על חלוקה בחינוך של עיתונים. לאורך הריאון יכול משתמש מר אדלסון בגין ראשון כאשר הוא מתיחס לפגיעה הצפוייה, לטענותו, ב"ישראל היום", כמו גם בכל התייחסות אחרת לעיתונו. בריאון מסביר מר אדלסון ש"הוא [נון מוזס] פועל בדרכים עקלקות ומתוחכמות כדי להרוויש את האמינות שלנו [של "ישראל היום"]. אך אנו יודעים מה האמת" (ההדגשות הוספה). בمعנה לשאלה מה יש לו לומר ליקוראים הנאמנים" של העיתון, השיב מר אדלסון: "הגידו להם שأنחנו מתנגדים לשלווה דברים. אנחנו מתנגדים לניסיון לשלול מהם את הזכות לקבל מידע. אנחנו מתנגדים לניסיון לשלול מהם את חופש הביטוי ואינו מוכן להיכנע לדיקטור נוני מוזס, אשר אינו בעל שום תפקיד ממלכתי וশמעולם לא נבחר לכל תפקיד ציבורי" (ההדגשות הוספה). ובהמשך: "'ישראל היום' מצליח להוות מדיום נספץ לציבור; אנחנו أيض' נוני מוזס בשל במתן שירות לציבור קוראיו".

20. ובהמשך:

"נעשה כל שיידרש כדי להרוויח את צימאון של הציבור לעיתון הונג, חסר פניות ואובייקטיבי. נעשת את המירב על מנת לתת מענה לביקוש; העם רוצה עיתון הונג, אובייקטיבי ועצמאי (מכה על השולחן). על הציבור להבין שלנו יישאגנדה, שהחיצים שהוא שולח לעברו של נתניהו משרותים את האגנידה שלו. מי שעדיין לא הבין זאת, מוזמן לפגוש אותי" (ההדגשות הוספה).

21. מר אדלסון עומד בריאון על כך שהוא י损, יחד עם אשטו, את הקמת העיתון, וכי העיתון משמש אותו להפצת ערכיו:

"אשתי ואני הקמנו את העיתון לאחר שנוכחתי לדעת עד כמה משטים הציבור הישראלי בשוק התקשורות המקומיי..."

הפחד שקין בו רטם לו [נון מוזס] להגיע אליו למשרד במגדל הילוט. בעניינים דומים הוא הפציר بي,יאל תקים עיתון שיగרום לי פשוט את הר gal. אם תעשה זאת לא יהיה לי חיים. לא יהיה לי لأن ללכת בובוקר' ...

אמרתי לו, 'בסדר נוני, לא נקם עיתון, אבל רק אם ת מלא תנאי אחד – שתעביר את העיתון מהשמאל הקיצוני למרכז; תמצב אוטו במרכז הקשת הפוליטית...' ...

אמרתי לו שאנחנו מטבחונים להוצאה את העיתון כי אני חשב שלעם היהודי יש זכות לעיתון עצמאי ואובייקטיבי.

אני שמח בחלקי ואני שמח שאני יכולקדם את הערכיהם שאבי הוריש לי – את הציונות ואת כל הדברים הנכנים בחיים. וזאת, במקומות לרדו' אחר הדברים החומריים." (ההדגשות הוספו).

22. מר אדלסון אף מסביר בראיון זה מודיע קנטה "משפחה אדלסון" בית דפוס לצורך הדפסת "ישראל היום", ומציין כי "הגענו למסקנה שעליינו למצאו מקום שבו הדפוס יקשלנו ואינו נתן לחסדי איש". הוא אף מציין בראיון שיש מה לפגוש את האנשים שאמרו שהעיתון ייסגר תוך זמן קצר.

23. גם בראיון מוקלט ומצולם ששודר בערוץ 2 ביום 28.5.2013 התיחס מר אדלסון בוגר ראשון לשאלת מודיע הקים את העיתון, והשיב: "The Israeli people were not getting a fair and balanced view .of the news and views, and that's why we started Israel Hayom"

מיד לאחר מכן הוא מסביר בראיון כי חסר האיזון של התקורת בישראל בא לידי ביטוי בכך שהיא תוקפת את ראש הממשלה נתניהו.

בראיון בערוץ 2 רואו:

<http://www.mako.co.il/news-channel2/Channel-2-Newscast/Article-42108e4102cee31004.htm>

24. ביום 2.11.2011 פרסם מרכז המחקר והמידע של הכנסת דוח' שכותרתו " ניתוח ההשלכות הכלכליות של ריכוזיות ובעלויות צולבות על כל התקורת". בעמ' 11 לדוח' בטבלה 5, צוין ביחס ל'ישראל היום' כי הוא בעלות של 100% של "Israeli Media LLC (שלדון אדלסון)".

העתיק העמוד הרלוונטי מדווח הדוח' מצורף ומסומן ו'.

לדוח' המלא רואו:

<http://www.knesset.gov.il/mmm/data/pdf/m02952.pdf>

25. מכל מקום, בין שהחברה, שהעיתון "ישראל היום" הוא בעלותה, היא חברה בעלות שלדון אדלסון, בין שהיא בעלותו אשתו, ובין שהיא בעלות קרוב משפחה אחר מדרגה ראשונה, מר אדלסון העיד על עצמו כי עמד מאחריו החלטתו להקים את העיתון, ואף העיד על עצמו כי הוא גורם פעיל בקיום תכני העיתון וקיומו האגינדה של העיתון בהתאם לערכים שהנ nihil לו או בו. אי אפשר לקבל את טענתו במסגרת כתוב טענותיו כי הוא אינו מעורב בניהול העיתון ואיןו מעורב בתכניו.

3. טענת אדלסון ורגב לחיסיון עיתונאי

26. אדלסון ורגב טוענים כי בהתאם לסעיף 9(א)(ד) ולסעיף 17(ד) לחוק חופש המידע אין למסור את המידע המבוקש משום שמדובר, כך לטענותם, ב"מידע שאין לגלותו על פי כל דין" וש"גiliovo אסור על פי כל דין". לשיטת אדלסון ורגב, המידע המבוקש חוסה תחת חיסיון עיתונאי, משום שיש בו כדי לחושן מקור עיתונאי, וכן "אסור לגלוות".

27. אלא שטענתם מציגה הבנה לקויה של החיסיון העיתונאי בשלושה היבטים – bahwa הנוגע לשאלת על מי חיים חובות ואיוסרים מכוח החיסיון העיתונאי; bahwa הנוגע לשאלת מי הם בעלי החיסיון העיתונאי; ובזה הנוגע לשאלת על איזה סוג מידע של החיסיון העיתונאי. נعمוד על הדברים בקצרה ולאחר מכן נרחיב ביחס לכל אחד מן היבטים האמורים:

א. החסיון העיתונאי אסור על מסירת מידע על ידי העיתונאי. החיסיון העיתונאי מחייב עיתונאי לסרב למסור מידע או מסמכים ולסרב להשיב על שאלות שייחשפו את מקורותיו. אדלסון ורגב אינם מתבקשים למסור דבר או להשיב על שאלה כלשהי. המידע המבוקש מצוי בידי משרד ראש הממשלה. החסיון העיתונאי אינו אסור על צד שאינו עיתונאי או על רשות מינהלית למסור מידע, ولكن קבלת המידע מהם אינה "אסורה על פי כל דין";

ב. בעל החיסיון הוא המקור ולא העיתונאי. החיסיון נועד להן על המקור. במקרה זה אדלסון ורגב אינם מותנגדים למסירת מידע ביחס לאדם אלמוני שאינו ידוע ושאינו יכול להביע את התנגדותו. מי שנטע על ידי אדלסון ורגב שהוא מקור, ראש הממשלה, הוא צד להליך זה. בנסיבות כתוב התשובה לעתירה ראש הממשלה לא העלה טענות של חיסיון עיתונאי. ראש הממשלה סבר שהטענה כי מסירת המידע עלולה לחושף אם הוא מקשר של אדלסון ורגב או לא, אינה רלוונטית להליך זה. ואם מי שנטע שהוא מקור עיתונאי לא העלה טענות אלה אף על פי שניסיונה לו הזדמנות לעשות כן, הרי שאדלסון ורגב, שגםם בעלי החיסיון, אינם יכולים להעלוון;

ג. אדלסון ורגב יוצרים זהות שוויה בין קבלת מידע בדבר הקשור של נבחר ציבור עם אנשי תקשורת לבין קבלת מידע בדבר הינו מקור עיתונאי, וטענים כי המטרת המוצהרת של העתירה היא חשיפת מקור עיתונאי. בוגוד לטענת אדלסון ורגב, העותרים לא מבקשים את המידע כדי לחושף מקור עיתונאי. בעתירה כלל לא נטען שזו מטרת בקשה המידע. מטרת בקשה המידע היא לחושף מיهو העורך הראשי בפועל של "ישראל היום". מטרתה היא לעמוד על התנהלות ראש הממשלה – אל מול אדלסון ורגב, ועל האופן שבו התנהלות זו מעכבה את הרוח הנושבת מ"ישראל היום" – מחמאות לראש הממשלה ומשפחתו, תקיפה של יורביו, הימנעות מדיווחים שעלולים לפגוע בראש הממשלה, קידום של מדיניותו וכן הלאה. האינטנס חיצורי ב גילוי המידע אינו אינטנס של חשיפת ראש הממשלה כמקור, אלא של חשיפתו בשותף מרכזי בעיצוב האגינדה של כל תקשורת בעל תפוצה עצומה.

28. נعمוד על הדברים בפירותו.

3.1. החסיון העיתונאי אסור על העיתונאי למסור מידע; מסירת מידע על ידי רשות מינהלית אינה "אסורה על פי כל דין"

29. השל הבסיסי והיסודי ביחס לטענות של אלטסון וrgb נუץ בעובדה שהאישור למסור מידע מכוח החיסין העיתונאי חל על מידע שנמצא בידי עיתונאי ולא על מידע שנמצא בידי צדדים אחרים. שמשמעותו של החיסין העיתונאי היא שעיתונאי אינו רשאי להשיב על שאלות או למסור מידע אם פעולות אלה יחשפו את מקורותיו העיתונאים, שביקשו שלא להיחשף. לעומת זאת, אישור זה אינו חל ביחס למידע המופיע בידי המקור עצמו, בידי צד שלישי או בידי הרשות המינימלית. על כל אלה לא יכול אישור למסור את המידע, וכן המידע המבוקש אינו מידע "אסור על פי כל דין". עיתונאי יכול להציג בטענת חיסין עיתונאי כאשר הוא נדרש לבצע פעולה כלשהי ומסרב לבצעה. הוא אינו יכול להעלות טענה כזו כאשר הוא אינו נדרש לעשות דבר.

30. עוד בהקשר זה יוער כי אלטסון (אך שהוא מערב בתכניו ובניהולו של "ישראל היום", ומשתמש בו, לפי עדותו שלו, כדי להנحال לעם היושב בציון את העריכים שהנحال לו אביו) אינו עיתונאי, וממילא לא יכולים להתקיים ביןו לבין ראש הממשלה יחס עיתונאי-מקור. באשר לrgb, אף שהוא העורך הראשי של "ישראל היום", הרי שגם בין רשם רשות לבין ראש הממשלה יחס עיתונאי-מקור (ולכן חשוב בהמשך). ואולם, אפילו היו מתקיימים יחסים כאלה, הרי שஸירת המידע שבידי לשכת ראש הממשלה אינו "אסור" מכוח חיסין עיתונאי.

31. בעתייה לא התבקש אלטסון וrgb למסור מידע המצוי בידיהם ואף לא לבצע פעולה אחרת כלשהי. המידע שהתבקש הוא מידע המוחזק בידי רשות ציבורית. אלטסון וrgb אינם צריכים לעשות דבר, וממילא מסירת המידע המבוקש לא תהווה הפרה מצדם (או מצד כל אדם אחר) של אישור מכוח חיסין עיתונאי. המידע המצוי בידי משרד ראש הממשלה וshallowsio מתבקש כאן אינו מידע ש"גiliovo אסור על פי כל דין". הוא מידע שייתכן שאסור היה לאלטסון וrgb לגנות, אילו היה המידע מתבקש מהם (וזאת רק אם היו מקבלים את ההנחה שהם עיתונאים ורק ככל ראש הממשלה הוא אכן מקור עיתונאי של השניים). הוא אינו מידע ש"giliovo אסור כאשר מסור המידע הוא משרד ראש הממשלה.

32. בסעיף 27 לעמدة שהוגשה מטעם של אלטסון וrgb צוטט סעיף 22 לתקנון האתיקה המקצועית של העיתונות, שלא ניתן להזכיר עליו כאן:

"חיסין עיתונאי"

22. לא יגלו עיתון ועיתונאי מידע שנמסר להם בתנאי שיישאר חסוי ולא יחשפו זהותו של מקור חסוי אלא בהסכמה המקור." (ההדגשה הוספה).

33. אין ברור מזה. החיסין העיתונאי אוסר על העיתונאי למסור מידע המצוי בידיו, ככל שהוא עלול לחושן את זהותו של מקור. הוא אינו אוסר על צדדים אחרים למסור מידע, וזאת אף שאינו אוסר על רשות מינימלית למסור מידע המוחזק בידיה.

34. ההחלטה שאליה מפנים אלטסון וrgb בעניין חיסין עיתונאי, כמו גם כל יתר ההחלטה בעניין זה, מתיחסת לאיסור החל על עיתונאי למסור מידע או לענות על שאלות העולות לחשוף את המקור העיתונאי.

35. כך, למשל, החלטת בית המשפט העליון בב"ש 298/86 **ציטרון' כ' בית דין המשמעתי של לשכת עורכי דין**, פ"ד מא(2) 337 (1987) עוסקת בשני עיתונאים שישרבו להסביר על שאלות שנשאלו במהלך עדות

בבית הדין המשמעתי מוחש שהתשובות יחשפו את זהות מקורותיהם. לאורך כל ההחלטה מתיחס בית המשפט לכך שמשמעות החיסיון היא כי **החיסיון מנע את חיבורו של העיתונאי** למסור מידע ביחס למקורותיו. השאלה שבזה דין בית המשפט בעניין ציטרין היא "האם היה לשוני העיתונאים הנ"ל בתור שכאלת חיסיון, אשר מכוחו היו רשאים לסרב להשיב כל תשובה שיש בה משום גילוי של מקור המידע?" (שם, עמי 343). בעמ' 360 להחלטה, בפסקה שאדლסון וrgb מצטטים במקוטע, נכתב:

"הנני סבור, כי יש להזכיר בקומו של חיסיון, **המתיר לעד-עיתונאי** שלא לגנות את מקורות המידע שלו. ..."

מהו המבחן, שעל פיו יפעל בית המשפט, והאם כל עבירה וכל עוללה מצדיקות הפעלת סמכותו של בית המשפט **לכוף את העיתונאי** למסור מקור המידע?" (ההדגשות הוספה).

36. במסגרת ההחלטה בעניין ציטרין חזר בית המשפט שוב ושוב על העיקרון, לפיו הרלוונטיות של החיסיון העיתונאי נוגעת למסורת מידע **על ידי העיתונאי** (ראו, בין היתר, עמי 342, עמי 361 ועוד).

37. כפי שעוזר עולה מן ההחלטה בעניין ציטרין, תכלית המקור העיתונאי היא "כבוד יחס האמון אשר על יסודם נמסר מידע תמורה הבתיחה שהמקור לא יתגלה" (שם, עמי 359). מסירת מידע הנמצא בידי העיתונאי אכן מביאה להפרה של יחס האמון בין העיתונאי למקור. כאשר העיתונאי אינו מתבקש למסור מידע כזה, לא מותקינית תכליתו של החיסיון.

38. כך גם ביחס לפסקה הנוטפת אליה מתייחסים אדلسון וrgb. ההחלטה ברא"א 11/11/6872-נ' בז דוד (נבו, 13.2.2012), הנזכרת בכתב הטענות של אדلسון וrgb, עוסקת בשאלת חיובם של עיתונאים למסור, במסגרת הליך של גילוי מסמכים, חומר שבידיהם ושנמסר להם לטענתם על ידי מקור עיתונאי.

39. פסק הדין ברא"פ 761/12 מדינת ישראל נ' מקור ראשון (נבו, 29.11.2012), הנזכר גם הוא בכתב הטענות של אדلسון וrgb, עוסק בהחלטה שיפוטית במסגרת הליך פלילי, בעניין חיוב עיתונאים למסור חומר המוחזק בידייהם. בידיים, ולא בידי רשות מינהלית או אחר. בית המשפט עמד באוטו עניין על כך שהחיסיון העיתונאי הוא "חיסיון פסיקתי **המתיר לעיתונאי** שלא לגנות את מקורות המידע שלו" (פסקה מי', ההדגשה הוספה). אכן, כפי שציינו אדلسון וrgb, פסק הדין בעניין מקור ראשון קבוע כי החיסיון לא חל רק על שאלות ישרות שנשאל העיתונאי על המקור, אלא גם על מידע אחר שיביא ליזיהו המקור. על כך העותרים אינם חולקים. אולם בכל מקרה, מדובר במידע המוחזק בידי העיתונאי ושהעיתונאי נדרש למסור. כך עלה גם מפסק הדין בע"א 9705/11 גלט-ברקוביץ נ' קרא (נבו, 21.10.2014), שצוטט בכתב הטענות של אדلسון וrgb.

40. בהקשר זה חשוב לציין, כי בהתאם לבקשת מידע שהגישה התנועה לחופש המידע, נמסרו לה יומי נגשנות של רבים משרדי הממשלה. אף על פי שהחלק מהנתונים הושמו או "הושחרו", ניתן למודד מעין ביומנים כי פגישות רבות עם עיתונאים מופיעות בהם. אם קיבל את טענותם השוגיה של אדلسון וrgb, לפיה רשות מינהלית המוסרת מידע לבני קשרים עם עיתונאים עברת על איסור שטיל החיסיון העיתונאי, יצא ככל אותם שרים עברו על איסור זה. אלא שכאماור, האיסור המוטל מכוח החיסיון העיתונאי מטיל חובות ואיסורים על העיתונאי ולא על אחרים.

להעתיק יומי אחדים ממשרי הממשלה, לרבות מועדי פגישותיהם עם עיתונאים ואנשי תקשורת, ראו:

<http://www.meida.org.il/?p=5028>

41. כך גם לעניין האנלוגיה שמנסים אדלסון ורגב לעשותות בין חוק סדר הדין הפלילי (סמכיות אכיפה – נתוני תקשורת), תשס"ח-2008 (להלן: **חוק נתוני תקשורת**) לבין עניינו. אדלסון ורגב מצטטים מתוך פסק הדין בבג"ץ 3809/08 **האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' ממשלה ישראל נ' נבו**, (28.5.2012) ומבקשים ללמידה מן האמור שם, כי על המידע המתבקש חל חיסיון עיתונאי. אלא שגם ההתיחסות בפסק דין זה לעניין החיסיון העיתונאי נוגעת **לקבלת מידע שבידי עיתונאים**, העולול להשוו את מקורותיהם. פסק הדין, ובתוכו היצוט המובא במסגרת כתוב העונთ של אדלסון ורגב, מתיחס למוגבלות, שנקבעו ביחס ל渴求ת נתוני תקשורת **מעיתונאים ושל עיתונאים**, לצורך כיבור החיסיון העיתונאי. מוגבלות אלה אינה חלה ביחס ל渴求ת נתוני תקשורת מגורמים אחרים ושל גורמים אחרים, גם אם אלה מקיימים יחסם כלשם עם עיתונאים.

42. לסייעים נקודה זו: המידע המבוקש, שהוא מידע שימושי בידי רשות מינהלית, אינו מידע שלל עליו חיסיון עיתונאי. החיסיון העיתונאי, אפילו היה קיים במקורה זה (ולא היא), אפשר לאדלסון ורגב להימנע מלהסביר על שאלות, שעלוות לחשוף את זהותם של מקורותיהם, במסגרת חקירת משטרת או עדות בבית המשפט. החיסיון העיתונאי, אפילו היה קיים במקורה זה, עשוי למנוע מצב שבו בית המשפט יחייב את אדלסון ורגב למסור מידע המצביע ברשותם והחווש את היותו של ראש הממשלה מקור מידע, ככל שהוא מקור כזה. ואולם האיסור מכוח החיסיון העיתונאי, אפילו היה קיים במקורה זה (ולא היא), אינו חל על מידע המצוי בידי צדדים שלישיים או בידי רשות מינהלית, ומסירתו אינה "אסורה על פי כל דין".

3.2. אדלסון ורגב אינם בעלי החיסיון

43. די באמור עד כה כדי לקבוע כי לטענת החיסיון העיתונאי אין כל דלונטיות בעניינו, שבו אדלסון ורגב אינם מותבקים למסור מידע ולמעשה אינם מותבקים לעשותות דבר. ואולם, למעלה מן הצורך, אין יסוד לטענה זו, משום שאילו היה חל על המידע חיסיון עיתונאי (ולא היא), הרי שבשל החיסיון הוא ראש הממשלה. ראש הממשלה ולא אדלסון ורגב.

44. "... במשפטנו בעלי החיסיון – כאשר מדובר בחיסיון עיתונאי-מקור – הוא המקור ולא העיתונאי" (ת"א 794-03-09 **פלוני נ' הוצאה לאור בע"מ**, פסקה 144 (ນבו, 29.9.2015)). אף על פי שלראש הממשלה ניתנו הזדמנויות רבות להעלות את טענת החיסיון העיתונאי – במסגרת התשובה לבקשתם לפី חוק חופש המידע ובמסגרת ההליכים המשפטיים שהתקיימו עד כה – טענה זו לא הועלה. ראש הממשלה לא טען כי אם יימסר המידע המבוקש ייחשף אם הוא משתמש כמקור עיתונאי של אדלסון ורגב.

45. בבג"ץ 3815/90 **גילת נ' שר המשטרה, פ"ד מה(3) 414** (1991) קיבל בית המשפט העליון את עמדת הייעץ המשפטי לממשלה, לפיה בעלי החיסיון הוא המקור:

"בהתבטטו שקל היועץ המשפטי לממשלה, בכלל שיקוליו, גם עניין זה בគותבו: "...
חסינו של העיתונאי מתחמץ בוכחותו שלא לגלות את מקורותיו לגבי מידע ולגביה חומר אחר שהוא בן חורין לפרסם ואילו אין לו חסינו שכוחו יפה למנוע מהמקור גופו מלגלות את עצמו, את זהותו ואת הדברים שמוסר לעיתונאי.... גישתו זו של היועץ המשפטי לממשלה מקובלת עלי, ואני רואה כל עילה חוקית להתערב בשיקול-דעתו."

שם, פסקה 12.

46. בדומה, גם בהמ' (י-ט) 4089/96 **חברת הכשרת היישוב נ' רשות שוקן בע"מ** (נבו, 16.9.1996) נקבע כי:

"הדעת נתנת כי בעל החסינו יהא זה שהגהנוו הוא נועד. הואיל והחסינו נועד להגן על המקור, הרי שהזכות לחסינו, כמו גם הזכות לוותר עליו, צריך שתהא בידייו של זה."

שם, פסקה 8.

ובהמשך:

"אם, ביחס עורך דין-ליך, ראה מהחוק להעניק את החסינו ללקוח הוואיל והחסינו נועד להגן על האינטרס של האחון ולא על האינטרס של עורך הדין, אינני רואה מודיע לא יכול רציוול זה גם ביחסים שבין המקור לעיתונאי, ומה גם שהחסינו על יחס עורך דין-ליך הוא חסינו מוחלט בעוד שהחסינו העיתונאי הינו חסינו ייחסי בלבד".

שם, פסקה 9.

47. בסעיפים 69-70 לכתב טענותיהם מצטטם רבג ואדלסון מtopic ההחלטה בהמ' (י-ט) 4089/96 הנ"ל ומtopic ת"א (ת"א) 1089/90 כדי לבסס את טענותם, שלפיה אין צורך להוכיח שהמקור דרש חסינו על מנת שהוא יחול. זאת, ככל הנראה, כדי להתמודד עם הקושי הניצב בנסיבות נוכח העובדה הראשית הממשלה כלל לא טען לקיומו של חסינו עיתונאי. אולם בנסיבותיה של עתירה זו, טענה זו אינה יכולה לעמוד.

48. הרציוול שמאחורי הקביעה כי עיתונאי אינו צריך להוכיח שהמקור דרש שימושו על חסינו כדי לסרב למסור מידע הנמצא ברשותו (וכאן, כאמור, ככל לא מדובר במידע הנמצא בראשות אדלסון ורבג) הוא זה: אילו עיתונאי, שנדרש למסור מידע שבידיו, היה נדרש בתנאי להפעלת החסינו להציג את המקור, כדי שהאחרון יביע את רצונו בשמריה על החסינו, הרי שככל ברור היה נחשף המקור. בדומה, כאשר עיתונאי נדרש למסור מידע, ולפתע צץ פלוני אלמוני ודורש שהמידע לא יימסר ממשום שהוא פוגע בזכותו של אותו פלוני אלמוני לחסינו עיתונאי, נחשף פלוני אלמוני מקור. لكن כאשר מדובר במקור או במקור פוטנציאלי שהותכו כל אינה ידועה, מובן שהעיתונאי אינו צריך להציג אותו על מנת שייכיר כי הוא עומד על החסינו העיתונאי.

49. אלא שהוא המצביע בעניינו. זאת משני טעמים. ראשית, כאמור, במקרים בהם חל חסינו עיתונאי, המידע נמצא בידי העיתונאי עצמו; והעיתונאי מותבקש למסור את המידע או להסביר לשאלות מסוימות שעלוות לחשוף מקורות מידע; וכן העיתונאי יהיה זה שמעלה את טענת החסינו, הגם שתכליתו היא להגן על צד אחר ולא על העיתונאי, והגם שבעל החסינו הוא המקור. אלא שבענייןנו המידע נמצא בידי הרשות המינימלית בראשותה עומד מי שטען שהוא מקור המידע. העיתונאי אינו צריך לטען לחסינו. אין לו כל סיבה לעשות כן, משום שהוא אינו נדרש לעשות דבר ומשום שהחסינו לא נועד להגן עליו.

50. שנית, כאן ידוע מיהו המקור הפוטנציאלי (לטענת אדלסון ורבג), וכן, ככל שמדובר היה במקור או במקור פוטנציאלי העומד על זכותו לחסין, היה על ראש הממשלה להביא בתשובתו לבקשתו לפי חוק חופש המידע (או למצער בכתב התשובה לעתירה זו) נימוק זה. לעובדה שרראש הממשלה לא הعلاה טענה זו יכולה להיות אחת משלוש ממשמעות – או שאין במידע המבוקש כדי לחשוף את היוטו מקור או מקור פוטנציאלי של אדלסון ורבג, ואז שאלת החסינו העיתונאי אינה רלוונטית; או שהוא אינו סביר

שיש במידע המבוקש כדי לחושף את היותו מקור; או שהוא מקור שלהם אך יותר על זכותו לחיסון (שכלامור, ממשילה אינה מתקיימת כאן, משום שאין מדובר בדרישה למסור מידע המזוי בידי העיתונאי).

51. יטע הטוען, כי אי אפשר היה לצפות מראש הממשלה להעלות טענה, שלפיה חל על המידע חיסון עיתונאי, משום שהדבר היה חשוף את היותו מקור עיתונאי, ככל שהוא כזה. אלא שזה בדיק מה שעשו אדלסון וrgb. אי אפשר לטוען, כי ראש הממשלה פטור מהעלאת הטענה בשל חיסון עיתונאי על המידע משום שהדבר יחשוף את היותו מקור עיתונאי, ובו-זמן לומר שאדלסון וrgb יכולם להעלות את הטענה מבלי לחושף את היותו מקור. מכל כיון שבו ניתן לחשון החיסון העיתונאי שהעלו אדלסון וrgb, היא אינה יכולה לעמוד מבלי שראש הממשלה העלה אותה.

52. נסכם שני עניינים אלה: מידע הנמצא בידי רשות מינהלית אינו יכול להיות מידע שלל עליו חיסון עיתונאי. רק מידע שנמצא בידי עיתונאי הרוא כזה שהחיסון עליו, והחיסון העיתונאי משמש כמגן אך ורק מפני דרישת כי העיתונאי ימסור את המידע או ישיב על שאלות ביחס למקורות. גילוי ח"א אסור על פי כל דין"ז הוא רק גילוי שנעשה על ידי העיתונאי ולא גילוי שנעשה על ידי צד שלישי או על ידי רשות מינהלית. לעומת כן הנדרש, גם אלו מדובר בהה במידע שלל עליו חיסון עיתונאי, בעל החיסון היה ראש הממשלה. ראש הממשלה נמנע מלטעון כי על המידע חל חיסון עיתונאי, ולכן אדלסון וrgb מנועים מלטעון זאת.

3.3. מטרת בקשת המידע אינה חשיפת מקור עיתונאי; מטרתה היא חשיפת זהות העורך הראשי בפועל של "ישראל היום"

53. אדלסון וrgb טוענים כי מטרתה המוצהרת של העתירה היא לחושף את היותו של ראש הממשלה מקור של "ישראל היום", וכי העותרים טוענו שהחשיפת היותו של ראש הממשלה מקור כזה היא אינטראטיבי. לכן, לשיטתם, עצם הבקשה שללת את האינטראטיב שגבינו נקבע החיסון העיתונאי.

54. אלא שאדלסון וrgb לא הבינו את הטענה בעתירה. לא נטען שקיומו של אינטראטיב לחושף האם ראש הממשלה הוא מקור עיתונאי מצדיק את מסירת המידע. טענה כזו לא הועלתה בעתירה. הטענה היא שקיים אינטראטיב ציבורי לדעת האם ראש הממשלה הוא גם העורך בפועל של "ישראל היום".

55. בעתירה לא נטען שרראש הממשלה מוסר לאדלסון וrgb מידע המשמש אותם לצרכים עיתונאים. בעתירה נטען, בסעיפים 15-16, כך :

"15. בתקיר הצבעו העוטר 1 על כך שהעורך הראשי של "ישראל היום", מר עמוסrgb, משכתב כתבות וטורידעה על בסיס יומיומי על מנת לקדם את האינטרסים והעמדות של ראש הממשלה; על קיום פגישות בתדרות גבוהה בין ראש הממשלה לבין מר שלлон אדלסון, בעלי העיתון, עבור הקמת 'ישראל היום'; על מעורבות ראש מטה ראש הממשלה דאז, מר נתן אשקל (שהি�mesh לפני מינויו לתפקיד בלשכת ראש הממשלה כסמנכ"ל 'ישראל היום'), במערכות העיתון גם לאחר תחילת כהונתו כראש מטה ראש הממשלה; על מיתון דיווחים אודות ביקורת על ראש הממשלה לפני פרסום בישראל היום; על העלמת או הקטנת החשיפה בישראל היום של פוליטיקאים הנתפסים על ידי ראש הממשלה כמתחרים בו; על שינוי יחס העיתון לאנשי ציבור במקביל לשינויים ביחסו של ראש הממשלה אליהם; על מעורבות העורך הראשי בחירת תМОנות אשות

ראש הממשלה כדי להימנע מפרשנות תומנות שאינן מחמיאות; על הימנעות מסיקור שלילי של חברי הכנסת מחלוקת 'הlico'd', שבראש עמד ראש הממשלה; על ראיונות מחמיאים לתומכיו של ראש הממשלה; על הוספה טקסטית לדיעות חדשות על מנת לקדם אינטראסים של ראש הממשלה; ועוד.

16. כפי שהיטיב לתאר זאת כתב 'ישראל היום' לשעבר, יובל בן עמי, שדבריו הובאו בכתב התחקיר של העותר 1: **'תמיד הייתה לי תחושה שעומס [rgb] הוא בעצם עוזן המשנה של העיתון והעורך הראשי הוא ראש ממשלת ישראל.'**

56. באשר לאיןטרס הציבוררי המחייב את מסירות המידע, אפלו היה מתקיים אחד הסיגים בחוק חופש המידע, נכתב בסעיפים 49-50 לעתירה כך:

"49. לציבור איןטרס ממשי לדעת האם 'ישראל היום' הוא עיתון בעל קו אידיאולוגי מנוקך מן האינטראסים המדייניים של המשיב², או שמא הוא מהווע שופר לעמדות ראש הממשלה ונועד לשרת את האינטראסים שלו. לציבור איןטרס מובהק לדעת האם כאשר הוא קורא את 'ישראל היום' הוא צריך תוכן שמיוצר לפי אמות מידיה עיתונאיות ממציאות ובלתי תלוי, או שמא הוא נחשי לתוכן שבו סטנדרטים עיתונאים מוכפפים לאינטראסים של גורמים פוליטיים.

50. מעבר לכך, עיתון המספר לציבור תוכן המותאם לעמדות ולאינטראסים של ראש הממשלה עשוי להוות טובת הנהה שמעניק בעליו של עיתון לשראש הממשלה. לציבור איןטרס ברור לקבל מידע שיעזר לו לבחון את השאלה האם גורם בעל ממון מעניק טובות הנהה כאללה לשראש הממשלה. לציבור אף איןטרס לקבל מידע שישיע לו להסביר מסקנות ביחס להתנגדותו הנחרצת של ראש הממשלה להצעת חוק לקידום ולהגנת העיתונאות הכתובה בישראל (ראו סעיף 20 הנ"ל), וביחס לשאלת האם התנגדותו של ראש הממשלה להצעת חוק שהייתה פוגעת בישראל היום קשורה לאוthon טובות הנהה שניתנות לו, כאמור. איןטרסים אלה גורמים על הזכות לפרטיות, ככל שזו נגעת במקרה זה."

57. הטענה כי העותרים מנמקים את רצונם לקבל את המידע ברצון לחשוף את היוטו של ראש הממשלה מקור עיתונאי היא יציר מחשבתם של אדלסון וrgb.

58. בהקשר זה חשוב להצביע על היציטוט החלקי והgemäßתי, שהביאו אדלסון וrgb בסעיף 76 לכתב הטענות מטעם, מתוך ראיון שהתקיים עם העותר 1. אדלסון וrgb צורו מתוך פסקה בראיון שני רביעי משפטים, וניסו ליזור את הרשות שהעותר 1 הצהיר כי מטרת העתירה היא לחשוף את היוטו של נתניהו מקור. אלא שקריאת הפסקה כולה מלמדת שהעותר 1 הסביר בראיון עמו, שஸירת המידע תאפשר פרטים לציבור לבב איש את עמדתו האישית בשאלת טיב היחסים בין ראש הממשלה לאדלסון וrgb, והביא מספר דוגמאות לדעות אפשריות כאללה – יהיו מי שייחסבו שהוא מקור, יהיו מי שייחסבו כי הם חברים והוא מי שייחסבו שתפקידו שלrgb הוא לקדם את מסרי ראש הממשלה. העותרים, כפי שכבר הבהיר, כלל אינם חדשניים בהיותו של ראש הממשלה מקור, אלא סבורים כי הוא העורך בפועל של "ישראל היום", וכי קיימים אינטראסים ציבוריים מובהק לחשוף זאת. נצטט את הפסקה מתוך הראיון עם העותר 1, שמננה גורו אדלסון וrgb שני רביעי משפטים, במלואה:

"אין ספק. ברגע שתפרנסם המידע, כל אחד יוכל לפרש אותו כמו שהוא רוצה. אחד יגיד שהוא מקור, אחד יגיד שהוא חבר והמדברים הרבה, ואחד יגיד שהוא אחר. אני לא יכול להגיד עכשו אפלו מה אני אגיד, כי זה תלוי באמות כמה שיחות יש להם, מה הтирידות שלהן, וגם אתה וגם אני נסכים שם זה עשרים בשנה, זה לא כמו מאთים

בשנה. אתה גם תוכל לראות מותי השיחות, תוכל לראות מה האירועים האקטואליים שקורים באותו הזמן. **תוכל לגבות איזושהי עמדת לגבי מה ייחסים. האם הוא מכוון, האם הוא חבר, האם הוא בעצם עובד תחת מכננת המסדרים של לשכת ראש הממשלה.**"
(ההדגשה הוספה).

59. האינטראס הציבורי העומד מאחורי העתירה איינו, כפי טוענים אדלסון וrgb, "לחשוף קשר בין גורמי תקשורת לבין מקור פוטנציאלי". האינטראס הציבורי הוא לחשוף קשר בין גורמי תקשורת המשמשים שופר לראש הממשלה לבין ראש הממשלה. לא חSHIPת קשרי החברות בין השלושה, ככל שקיים באליה, ולא חSHIPת מקורות עיתונאים היא תכילתית של העתירה. תכילתיה היא חSHIPת קשרי ה"הוֹן-שלטון-עיתון" שעומדים בסיסיים יהסים אלה.

60. בסעיף 66 לכתב טענותיהם טוענים אדלסון וrgb כי "**אם מדובר ביחסים בין איש תקשורת לבין איש הציבור – מסירות נתוני התקשרות אסורה מכוח החסין העיתונאי.** אם מדובר ביחסים בין חברים – מסירות נתוני התקשרות היא חשות הצדק – ובכל מקרה אסורה – בשל הפגיעה בפרטיות". (ההדגשה הוספה). אלא שמדובר, שוב, בחומר הבנה של מהות החסין העיתונאי ושל סוג המידע, שעליו הוא חל. אדלסון וrgb מנסים לטעטש את ההבדל בין מידע על יהסים בין איש ציבור לעיתונאי, שעליו לא יהול חסין, בין מידע על יהסים בין מקור לעיתונאי. אלא שיחסים בין איש ציבור לאיש תקשורת אינם בהכרח יחס עיתונאי-מקור, והעתורים אינם טוענים שהו סוג היחסים כאן. גם ראש הממשלה עצמו איינו טוען כי זהו סוג היחסים.

61. על יהסים בין אנשי תקשורת לאנשי ציבור כשלעצמם לא חל חסין עיתונאי (אך אם נתעלם מכך שהחסין העיתונאי הוא על מידע שמתבקש העיתונאי למסור ולא כזה שהמקור או רשות מינהלית מותבקשים למסור). החסין חל על זהות מקורות מייע. ואם ראש הממשלה אינו מקור מידע – דבר שהוא עצמו אינו טוען – אלא מי שמכטיב את הקו של "ישראל היום", אין בשיחותיו עם אדלסון וrgb דבר המביא את המידע תחת כנפי החסין העיתונאי.

4. טענת הפגיעה בפרטיות

62. אדלסון וrgb מוסיפים וטוענים שאין למסור את המידע המבוקש משום שהוא פוגע, לשיטות, בזכותם לפרטיות. אלא שטענה זו אינה יכולה לדור בכפיפה אחת עם טענותם כי אין למסור את המידע משום של עליו חסין עיתונאי, וכי יש לבחון את תיקוד השיחות המבוקש בפרטיזמה של יחס עיתונאי-מקור. זאת משום שטענותיהם אין נטענות בטענות חולפות. לטענת אדלסון וrgb, "אין כל סתירה בין הטענה כי היחסים בין מר אדלסון ומ>rrgb לבין מ>rrgb נתנו הם יחסים בין איש ציבור לבין איש ציבור לבין הטענה כי היחסים... הם יחסים של חברים קרובים. **מערכת יחסים בין חברים קרובים כוללת לעיתים גם היבטים אישיים וגם היבטים מڪצועיים**" (סעיף 66 לכתב הטענות מטעם אדלסון וrgb).

63. אלא,SCPFI שהרaining, על המידע המבוקש לא חל ולא יכול להחול חסין עיתונאי. זאת מכל הטעמים שפירטו למלילה, ובין השאר משום שאין זהות בין מערכת יחסים בין עיתונאי ואיש ציבור לבין מערכת יחסים בין עיתונאי מקור, והסוג הראשון של מערכות יחסים איינו בא באופן "אוטומטי" בנדר השני.

לפיכך, גם אם קיבל את הטענות העובdotיות של אדלסון וrgb ושל המשיבים, מדובר בתיעוד מעורב של שיחות טלפון "אישיות" ו"מקצועיות".

64. נזכיר, כי טענתם של המשיבים, כפי שבאה לידי ביטוי בכתב התשובה מטעם, הינה כי אין תיעוד לתוכן של השיחות וכי ביוםן השיחות אף אין סיווג של כל שיחה כ"אישית" או "מקצועית". לטענה זו, בשילוב עם טענת אדלסון וrgb כי מערכת היחסים בין ראש הממשלה כוללת הן היבטים מקצועיים והן היבטים אישיים, לפחות שתי נפקות.

65. ראשית, אם אכן מדובר בשיחות "מעורבות", שבחלון אלמנט "אישי" ובחלון אלמנט "מקצועUi", ואם אין כל הבחנה בין תיעודן של אלה ותיעודן של אלה, הרי שחשש של אדלסון וrgb כי פרטיהם תיפגע בשל היחסות למועדים שבהם מקיימים שיחות פרטיות עם ראש הממשלה איינו מבוסס. אם, לשיטתם, אין כל אפשרות להבחין מתי השיחה המתועדת היא "אישית" ומתי היא "מקצועית", הרי שסביר לא יהיה בגליו רשות השיחות כדי לספק מידע אודות חברותם האמיצה עם ראש הממשלה.

66. שנית, כפי שהסבירנו בעיקרי הטיעון, כאשר אלמנט "פרטאים" ו"ציבוריים" מעורבים ללא הפרדה, דיוו של האלמנט הציבורי לגובר (ראו סעיפים 40-35 לעיקרי הטיעון).

67. גופי מינהל ובתי משפט במדינות דמוקרטיות מכירים בחשיבות חשיפתו של מידע הנוגע לבני תפקידים בכירים אף אם לצד המידע המקצועי והפוליטי מצויים מידע שטיבו אישי. כך, למשל, במקרים אלה מפרסמת מחלקת המדינה של ארה"ב, בהתאם לחוק חופש המידע האמריקאי, אף התקשורת דואיל של שרת החוץ לשעבר של ארה"ב. עיון בהזדמנות מלמד כי מעורבים בהם, ללא הפרד, עניינים מקצועיים אישיים. חלק מן המכותבים הם חברים אישיים, וההתכבותיות אף כוללת דינמיים אישיים הנוגעים לטיפול של ביתה של שרת החוץ, שליחות תמונות ופרחים לחברים ועוד.

להתכוויות הפרטיות והמקצועיות של שרת החוץ לשעבר ראו, בין השאר:

<https://foia.state.gov/Learn/New.aspx>

https://foia.state.gov/Search/Results.aspx?collection=Clinton_Email_January_29_Release

68. בדומה, באנגליה הורה בית המשפט לחושף את התכבותותיו של הנסיך צ'ארלס, שהוגדרו על ידו כפרטיות וככלא שנעו על ידו כלפי פרגטי, עם שריה הממשלה. התכבותות הנסיך עם שריה הממשלה פורסמו בעקבות הפסיכיקה, חרף התנגדותו, ועיון בהן מלמד שלא שתדלנות פוליטית הן כוללות שיחות חברות על ענייני דיום, על ארכחות מסופות, מפגשי תה, ציפורים ים ועוד.

פסק הדין שהורה על מסירת המידע ראו: Evans v. Information Commissioner [2012] UKUT .313 (AAC)

ニシyon של נציג חופש המידע לעקוף את פסק הדין הנ"ל נפסל לאחרונה על ידי בית המשפט העליון R (on application of Evans) v. Attorney General [2015] UKSC 21

להתכוות שפורסמה בעקבות הפסיכיקה בעניין זה ראו:

<https://www.gov.uk/government/collections/prince-of-wales-correspondence-with-government-departments>

69. וודוק : סוג המידע המבוקש בעתריה זו רחוק כרוחוק מזורת מעבר מהמידע שנמסר באלה"ב בוגע להתקtabיות של שרת החוץ לשעבר קלינגטון ובבריטניה בוגע להתקtabיות של הנסיך צ'רלס. שם, נמסר מלא תוכנה של התקtabות. בעניינו, כלל אין מדובר בתוכן אלא בפירות המודדים שבهما התקיימו שיחות.

70. אדלסון ורגב מפנים לפטיקה, שבה צוין כי זהות חברי וקשריו החברתיים של אדם הם עניין פרטי. אלא שבעניינו, אין במידע המבוקש כדי לחושף את זהות חברי הברהם של אדלסון ורגב ואת זהות חברי של ראש הממשלה. זאת מכיוון שמדובר כל השלשה הכריזו במסגרת עתירה זו כי הם חברים אישיים. למעשה, המידע האישי של אדלסון ורגב בכתב טענותיהם הוא מידע מפורט יותר ממה שניתן יהיה להסביר (כלל שנייתן יהיה להסביר) ביחס לקשריהם האישיים מעין ברישימת מועדדי השיחות עם.

71. כך, מר אדלסון מצין מתי הכיר את ראש הממשלה. הוא מפרט את תחומי העניין שהוא חולק עם ראש הממשלה (היסטוריה, תרבות, יהדות, דת, פוליטיקה) וטעון כי הוא משוחח עם ראש הממשלה בנסיבות הקשורות למשפחתיים וילדיהם. הוא אף מספר על אירוח הדדי ועל השתתפות הדדי בשמחות.

72. בדומה, מר רגב מצין בכתב הטענות כי הוא משוחח עם ראש הממשלה על נושא העניין המשותפים שלהם (מדינאות, היסטוריה צבאית, יהדות, ספרות וארכיאולוגיה), מספר על ההיכרות האישית בין משפחתייהם ומצין מתי הכירו.

73. מדובר, כאמור, במידע אישי רב יותר מן המידע האישי שנitin יהיה להסביר מתקבל מועדי השיחות – הן לגבי מערכות היחסים בין השניים לבין ראש הממשלה, הן לגבי תחומי העניין שלהם והן לגבי מהות הקשר האישי. מסירת המידע המבוקש לא תוסיף דבר למידע האישי שנמסר ממילא על ידי אדלסון ורגב. לפיכך, לא ברור כיצד מסירת המידע תפגע בפרטיהם.

74. אדלסון ורגב טוענים כי מסירת המידע המבוקש יכולה לחשוף היקף הזמן שהם מקדישים לשיחות עם ראש הממשלה. אלא שגם בעינה זו אין ממש. בסעיף 20 בכתב התשובה מתעם המשיבים טוענו המשיבים כי "משך השיחה אינם מתועדים". אין, אם כך, במידע המבוקש כדי לחושף נתון זה.

75. טוענים של אדלסון ורגב כי גילוי המידע המבוקש יביא לחשיפת משך הזמן שהם משוחחים עם ראש הממשלה ואת סדר יומם אף אינה מותייבות עם טוענים כי רוב ניסיונות ההתקשרות מסוימים בהשארת הוועדה או בכך שהאחד אומר לאחר כי הוא נכנס לישיבה וישוחח עמו כך (סעיף 53 בכתב הטענות של אדלסון ורגב). אם אלה הם פני הדברים, מילא רשימת השיחות לא תחשוף את המידע ה"פרטאי" שאדלסון ורגב חוששים מחשיפתו.

76. כמו המשיבים, גם אדלסון ורגב מפנים לחוק נתוני תקשורת, וטענים כי החוק מסדיר את "הדרך היהידה" למסירת נתוני תקשורת, וזאת על דרך של מתן צו שיפוטי לרשות החקירה. לשיטם, חוק נתוני תקשורת ממשיעי כי אין למסור את המידע המבוקש במסגרת בקשה לפי חוק חופש המידע.

77. אלא שגם בטענה זו אין ממש. טענה דומה בדבר הצורך בצו שיפוטי למסירתת מידע שבידי אזרח פרטי לרשות חוקרת ניתן לטען ביחס לכל סוג מידע שנמצא בידי רשות מינהלית, שעליו חל חוק חופש המידע. כך, למשל, כאשר מבקשת רשות חוקרת להעתיק קבצי מחשב שבידי אזרח, עליה לקבל צו שיפוטי (סעיף 23 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש), תשכ"ט-1969, להלן: **חוק המעצרים**). אף על פי כן, לא ניתן ללמידה מכך שחוק חופש המידע אינו חל על בקשה לקבל מידע הרשות מינהלית על גבי קבצי מחשב שבידיה. מידע כזה נמסר באופן שגרתי בהליך מסוג זה (ראו, למשל, עת"מ (ת"א) 39945-02-10 התנועה לחופש מידע נ' עיריית תל-אביב-יפו (נבו, 5.7.2010); עת"מ (י-ס) 1916/09 יש דין נ' המינהל האזרחי (נבו, 18.4.2012)).

78. למעשה יש להניח כי היום, רוב המידע שחוק חופש המידע חל עליו מוחזק בידי הרשותות בקבוצי מחשב. אילו היינו מקבלים את ההיקש שמנסיםadelson וrgb לשעות בין הצורך בצו שיפוטי לשם קבלת נתונים תקשורת של אזרח פרטי על ידי רשות חוקרת לבן מסירתת מידע שנמצא בידי רשות מינהלית, הרי שההיה מתחייב לשעות היקש דומה בין הוראות חוק המעצרים בדבר תפיסת מידע בין הוראות חוק חופש המידע, וחוק חופש המידע היה מתורגם לחלוון מותוכן. אלא שקיים הבדל מהותי בין תפיסת מידע המצויב בידי אזרח פרטי על ידי רשות חוקרת לבין מסירתו לציבור של מידע המצויב בידי רשות מינהלית. העובדה שהחוק מעמיד דרישות שונות כתנאי לתפיסתו של מידע שנמצא בידי אזרח פרטי, אינה משליפה כלל על הזכות לקבל מידע המוחזק בידי רשות מינהלית.

79. שנית, המידע המבוקש בעתריה זו – רישום מועד השיחות – אינו דומה בדבר נתונים בהם עוסקת חוק נתונים תקשורת. נתונים תקשורת, למשלם קבלתם נדרש צו שיפוטי, כוללים נתונים מיקום ואיכון, סוג השירות שניתן לשימוש, כתובתו ומספרו, נתונים אמצעי התשלומים, נתונים זיהוי ועובד (ראו סעיף 1 לחוק נתונים תקשורת). תיעוד מועד שיחות ראש הממשלה עםadelson וrgb אינו כולל את כל אלה, ואי אפשר אפילו להתחיל להשווות בין מידע תקשיורית השיחות לבין המידע שניתן בՁבב באמצעות צו לפי חוק נתונים תקשורת, ככל שהדברים נוגעים למועד רגישות המידע ופגיעה בפרטיות.

80. מכל האמור עולה כיadelson וrgb כלל לא הצלחו להציג עלי פגיעה בפרטיותם, אם יימסר המידע המבוקש. המידע המבוקש אינו מלמד דבר הנוגע לצנעת חיים שלadelson,rgb וראש הממשלה. הוא אינו חושף מידע הנוגע לחברותם האישית הנטענת, ודאי שלא מידע מעבר לזה שעליו כבר דיווחו השלושה במסגרת טענותיהם בהליך זה.

81. מכל מקום, ככל שמתיקיות פגיעה בפרטיותם של מי מן הצדדים מדובר בפגיעה מינימלית. כאשר מאזנים פגיעה זו אל מול האינטרס הציבורי שעליו עמדנו בהרחבה בעתריה, וועלויו עמדנו לעלה, המסקנה היא כי יש להורות על מסירתו של מידע.

82. בהקשר זה יש לזכור על טענותם שלadelson וrgb, כי בכל מקרה נוכח הפגעה הנטענת בפרטיותם מדובר במידע ש"גילוי אסור על פי דין", ולכן בית המשפט אינו רשאי להורות למסור את המידע לפי סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע. זאת גם לאחר איזון בין הפגיעה בפרטיות. טענה זו שגואה משפטית.

83.rgb ואדלסון מפנים לסעיף 22 לחוק הגנת הפרטיות, וטוענים, שמכוחו העברת מידע הנוגע לעניינו הפרטיטים של אדם על ידי רשות ציבורית היאASAורה על פידין, אלא אם ניתנה הסכמתו של אותו אדם. זאת בשונה מטענת המדינה, שביססה את טיעונה על סעיף 2(ט) לחוק הגנת הפרטיות בלבד.

84. אלא שאלו הייתה מתקבלת טענת אדלסון וrgb, לפיה מסירתו של מידע שנמצא בידי הרשות ונוגע לעניינו הפרטימי של אדם היא "אסורה על פי דין", משמעות הדבר הייתה כי לעולם לא היה ניתן לאזן בין פגיעה בפרטיות לבין אינטראטים ציבוריים אחרים בסוגרת חוק חופש המידע. משמעות הדבר הייתה כי שילוב הוראות חוק חופש המידע וחוק הגנת הפרטיות יוצר אי-סורה מוחלט על מסירת מידע כזו. הדבר היה מעקר לחולתו את חוק חופש המידע. אלא שכפי שהראינו בעיירה, בת המשפט, ובכלל זה בבית המשפט העליון, ביצעו לאפעם איזון בין הפגיעה בפרטיות לבין האינטראט גלגולות מידע, גם כאשר מדובר היה במידע המצו依 בידי רשות ציבורית, ושלכארה חל עליו סעיף 23ב(א) לחוק הגנת הפרטיות.

85. כך היה, למשל, בע"מ 398/07 התגועה לחופש מידע נ' מדינת ישראל – רשות המסדים, פ"ד סג(1) 284 (2008). בפסק הדין האמור, בית המשפט העליון קיבל ערעור בעניין מסירת מידע אוזנות והותם של נישומים, שנערכו עmons הסדרי כופר. בית המשפט קבע כי מסירת המידע מהווה פגיעה בפרטיותם של הנישומים, ואך עמד על כך שהמידע נופל בגדרי סעיף 23ב(א) לחוק הגנת הפרטיות (פסקה 40 לפסק הדין), שאליו מתיחסים אדלסון וrgb. על אף הקביעה כי המידע נופל בגדר סעיף 23ב(א) לחוק הגנת הפרטיות, בית המשפט ערך, מכוח סעיף 17(ד) לחופש המידע, איזון בין הפגיעה בפרטיות שתיגרם מסירות המידע לבין האינטראט הציבורי, ובכע כי יש למסור את המידע.

86. ניתן לראות, אם כן, כי הפרשנות שהעניק בית המשפט העליון לסעיף 17(ד) לחוק חופש המידע ולסעיף 23ב(א) לחוק הגנת הפרטיות ויישםן של הוראות אלה על ידי בית המשפט העליון, אינם עליים בקנה אחד עם טענת אדלסון וrgb וכי סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע אכן מתייר את גילויו של מידע הנמצא בידי רשות והנוגע לעניינו הפרטימי של אדם, משום שגילויו של המידע "אסור".

87. כאמור, אילו הייתה מתקבלת טענותם שלrgb ואדלסון, משמעות הדבר הייתה כי לעולם לא ניתן היה למסור מידע שיש בו פגעה בפרטיותו של אדם, אפילו הייתה הפגיעה בפרטיות ז Nichah ואפיילו היה אינטראט ציבורי קרייטי לגלוות את המידע. עמדה זו אינה מתיישבת עם פסיקת בית המשפט העליון, המאזנת בין הזכות לפרטיות לבין האינטראט הציבורי בסוגרת הליכים לפי חוק חופש המידע.

88. מעבר לכך, יש לציין כי האיזון בין הזכות לפרטיות לבין האינטראט הציבורי אכן שומר רק לבית המשפט במסגרת הפעלת סמכותו לפי סעיף 17(ד). איזון כזה נדרש כבר במסגרת הפעלת הסמכות המינהלית לפי סעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע, המגביל את האפשרות לקבל מידע מהווה פגעה בפרטיות לפי חוק הגנת הפרטיות.

89. סעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות קובע אלו פגיעות בפרטיות מותרות. סעיף 18(3) לחוק מותיר פגעה בפרטיות אם "פגיעה היה עניין ציבורי המצדיק אותה בנסיבות העניין, ובבדש שאם הייתה הפגיעה בדרך של פרטום – הפרסום לא היה כובע". כפי שנקבע על ידי השופט עדיאל בדונו ביחס בין סעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע לבין חוק הגנת הפרטיות, כאשר מתקיימים התנאים בסעיף 18(3) לחוק הגנת הפרטיות, על הרשות למסור את המידע אף אם פרסומו מהווה פגעה בפרטיות לפי אחת החלופות שבסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות, משום שפרסומו מותר על פי דין (זו זאת אף מבלי להידרש לסמכות בית המשפט לפי סעיף 17(ד) לחוק חופש המידע):

"עם זאת, חוק הגנת הפרטיות מקיים הגנות מפני טענה לפגיעה בפרטיות (חן במשפט האזרחי והן במשפט הפלילי), בשלענינו רלבנטית ההגנה הנΚובה בסעיף 18(3) לחוק ...

בהתיקים הגנה זו, לא יחול על הרשות האיסור הקבוע בסעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע, שכן במקרים כאלה מדובר בגילוי המותר על פי דין. כפי שהסביר זאת א' סגל בسقو הזכות לדעת באורו חוק חופש המידע: 'ההפנייה לחוק הגנת הפרטיות [שבסעיף 9 לחוק חופש המידע] רחבה ווגרפת, והיא כוללת הכרה באיזונים החוקיקטיבים, שנקבעו בחוק זה, והכרה באיזונים השיפוטיים שעשו בפסקה על סמכ' נסחת האיזון שקבעה בחוק' (עמ' 183; וראה גם: ח"פ (נץ') 110/00 אנדראוס זוהר נ' המוסד לביטוח לאומי, [פרסום בכתב], ...).

לאור האמור, פרסום הקלטה מוגן לפי סעיף 18(3) לחוק הגנת הפרטיות, ומתווצה מכך נשלلت תחולתו של סעיף 9(א)(3) לחוק חופש המידע."

עת"מ (י-ט) 192/07 **התזועה לחופש מידע נ' כנסת ישראל**, פס' 12-10 (נבו, 21.5.2008).

90. מכל האמור עולה כי אין יסוד לטענה, כי נוכחות הוראות סעיף 23ב(א) לחוק הגנת הפרטיות, בית המשפט אינו רשאי לאזן בין הפגיעה בפרטיות (כל שהוא קיימת) לבין האינטרס הציבורי.

91. כאמור, עמדת העותרים היא שגilio המודיע המבוקש לא יגע בפרטיותם של אדלסון וrgb. ואולם אףלו מדובר היה בפגיעה בפרטיות, מדובר בפגיעה קללה, לכל היותר, הנסoga מפני האינטרס הציבורי. הרחבענו לעללה אוזות האינטרס הציבורי שבגilio המודיע המבוקש. כמו כן במסגרת העתירה הרחבעו אוזות האיזון בין הפגיעה בפרטיות לבין האינטרס הציבורי (סעיפים 45-53 לעתירה), ולא נזהור על הדברים.

5. הטענה בעניין תפקוד התקין של הרשות והמشك קבלת המידע

92. אדלסון וrgb מפנים לסעיפים 9(ב)(1) ו-(7) לחוק חופש המידע, העוסקים במידע שגילו עלול לשמש את התקוד התקין של הרשות או את יכולתה לבצע את תפקידיה או לפגוע בהמשך קבלת המידע. לטענותם, "ברורו" שאם תתקבל העתירה לשכת ראש הממשלה תפיסק לטעיד מידע בדבר שיחות הטלפון של ראש הממשלה או שרראש הממשלה ימצא דרכי אחרות לנהל את שיחותיו.

93. מדובר בטענה ספקולטיבית, שאליו היה בה ממש, המשיבים הם שהיו צריכים להעלות אותה. חזקה על המשיבים, שאליו סבירו כי מסירת המידע תשמש את פעילותם התקינה, הם היו מעליים טענה לביקשת המידע, ולמצער במסגרת ההליכים המשפטיים שבאו אחריה. אלא שהן במסגרת כתוב התשובה לעתירה זו והן במסגרת הלכתי הערעור לבית המשפט העליון (עמ' 16/56), המשיבים כלל לא טעו שמסירת המידע תשמש את פעולות הרשות. המסקנה המותקשת היא כי המשיבים עצם אינם סבירים שיש ממש בטענה זו (וגם אם לפטע ילו אותה כתע, יהיה מקום לפיקפק בכוונתה, נוכח העובדה שלא הוועתה על ידם עד כה).

94. אין די בספקולציות כדי לבטס את קיומו של החיריג האמור למסירת מידע. בהתאם לפסיקות בית המשפט העליון, רק בתיקים "זדאות קרובה" לכך שמסירת המידע תשמש את פעולות הרשות, יהיה מקום לסייע את מסירת המידע:

"דעה דומה באשר לכך שהמבחן ההסתברותי ש策יך לנוהג בגדרו של סעיף 9(ב)(1) לחוק הוא מבחן הווודאות הקורובה הביע גם סgal בספרו (בעמ' 199) וכן הנשיא ברק אשר ציין כי "...בגדורי האיזון החיצוני ועל ריקע תכליתו של החוק, רק שיבוש קשה, רציני ו חמור אשר הסתברותה התהירותו היא ודאות קורובה, מאפשר מניעת מידע" (אהרן ברק "חופש המידע ובית המשפט" קריית המשפט ג' 95-103 (תשס"ג)). אף עליי מקובל כי לשם מצומצם גישותו של האזרח למידע נדרשת הרשות לעמוד במחן מחמיר של ודאות קורובה לנסיבות הפגיעה באינטראס מוגן מתחילה, בו מכיר החוק".

עמ"נ 3908/11 החלטת בית המשפט נ' זה מרקי, פסקה 55 (נוו, 22.9.2014).

95. האIOS, לפיו רשות שאינה מעוניינת למסור מידע שהוא חובה בדיון לעשות כן, עלולה להפסיק לשמר את המידע, היא טענה שיכולת להיטען בכל מקרה בו אין חובה בדיון לשמור מידע. משמעותו קבלתו של אIOS זה היא שחוק חופש המידע לעולם לא יכול על מידע שהרשות אוספת ללא חובה סטטוטורית לעשות כן, וזאת בגין תכליתו של חוק חופש המידע.

96. הטענה, לפיה "יראש הממשלה ייאלץ למצוא דרכים לנחל את שיחותיו... שלא דרך לשכת ראש הממשלה" (סעיף 85 לכתב טענותיהם של אDELSON ורגב), למשל באמצעות מכשירי הטלפון הנגישים של מאבטחו (סעיף 84 לכתב הטענות), היא לא רק ספקטיבית, אלא גם אינה מתיישבת עם העובדות, כפי שהובאו על ידי המשיבים. סעיף 20 לכתב התשובה לעתירה עולה כי גם היום "יתכן כי שיחות יערכו שלא באמצעות המזciורות ולפיכך לא יתועדו". לפיכך, אין כל יסוד לחששים של אDELSON ורגב, לפיו ראש הממשלה ייאלץ לחפש דרכים עקלקלות לבצע את שיחותיו.

97. מעבר לכך, טענה בדבר שימוש פעולתה של הרשות היא טענה של אDELSON ורגב כלל אין מעמד לטעון. סעיף 17(ג) לחוק חופש המידע, שמכוחו הוחלט לתת לאDELSON ורגב הזרמו של השמייע את טענותיהם, מקנה זכות זו לצד שלישי, שזכויותיו עלולות להיפגע ממשירת המידע. מובן שזכותו של הצד השלישי להשמע את טענותיו מוגבלת אך לפגיעה בזכותו של שלישי. האינטראס של אDELSON ורגב בפגיעה האפשרית בראש הממשלה או ברשות הציבורית איןו חזק מן האינטראס שיש לכל אדם אחר להביע את עמדתו בעניין זה. אלא שחוק חופש המידע אינו נותן לכל מי שסביר שהרשות הציבורית תיפגע זכות להישמע. העובדה שאDELSON ורגב רשאים להישמע לעניין הפגיעה הפוטנציאלית בהם, אין משמעה שנייתה להם, אגב כך, אפשרות להעלות טענות בדבר פגיעה אפשרית ברשות. כאמור, ככל שהרשויות המינימלית סבירה כי תפקודה התקין או איסוף המידע עלולים להיפגע בשל קבלת בקשה המידע, חזקה עליה שהייתה מעלה טענה זו בהזמנויות הרבות שבנה העלה את טענותיה עד כה.

סוף דבר

98. נכון כל האמור יתבקש בית המשפט הנכבד להורות למשיבים כמבוקש בעתירה.

אורן אדלשטיין, עו"ד
יונתן ברמן, עו"ד
באי כוח העתרים

1 במאי 2016

עת"מ 15-09-28606דוחן הממונה על יישום חוק חופש המידע במשרד ראש הממשלהתגבורת מטעם העותרים מיום 1.5.2016נספחים – תוכן עניינים

נספח א'	דו"ח Freedom House
נספח ב'	ידעה בעיתון "הארץ" על דו"ח Freedom House מיום 27.4.2016
נספח ג'	אתר "ישראל היום" – מנכ"לית העיתון
נספח ד'	אתר "ישראל היום" – מוויל העיתון
נספח ה'	ראיון עם שלדון אדלסון ב"ישראל היום" מיום 11.5.2014
נספח ו'	מרכז המחקר והמידע של הכנסת, " ניתוח הנסיבות הכלכליות של ריכוזיות ובעלויות צולבות על כלי התקשורות", עמ' 11

נספח א'
דו"ח Freedom House

Published on *Freedom House* (<https://freedomhouse.org>)

[Home](#) > Israel

Israel

Country:

Israel

Year:

2016

Press Freedom Status:

Partly Free

PFS Score:

32

Legal Environment:

7

Political Environment:

14

Economic Environment:

11

Status change explanation: Israel declined from Free to Partly Free due to the growing impact of *Israel Hayom*, whose owner-subsidized business model endangered the stability of other media outlets, and the unchecked expansion of paid content—some of it government funded—which nature was not clearly identified to the public.

Overview

Israel enjoys a lively, pluralistic media environment in which press freedom is generally respected. However, due to ongoing conflicts with Palestinian groups and neighboring countries, media outlets are subject to military censorship and gag orders, and journalists often face travel restrictions. Economic pressures have undermined the sustainability of key outlets in recent years, threatening long-term media pluralism.

Key Developments

- The financial viability of private print and broadcast outlets remained a concern in 2015, especially given the growing market share of the free paper *Israel Hayom*, the country's leading print outlet. It is owned and subsidized by American businessman Sheldon Adelson and strongly supports Israeli prime minister Benjamin Netanyahu.

- Another source of concern was the increasing use of unmarked advertising and branded content in major media outlets, including the most popular news website, Ynet.
- After national elections in March, Prime Minister Netanyahu decided to serve as communications minister himself, giving him control over the regulation of various segments of the market.

Legal Environment: 7 / 30

Legal protections for freedom of the press are robust. While the country's Basic Laws do not specifically address the issue, and the Knesset (parliament) consistently refuses to pass legislation that would incorporate it into the Basic Laws, the Supreme Court has affirmed that freedom of expression is an essential component of human dignity. The legal standing of press freedom has also been reinforced by court rulings that cite principles laid out in Israel's Declaration of Independence.

The country's legal framework is predominantly protective of media freedom, but it does include a number of restrictive elements that are sometimes used against journalists. Hate speech and publishing praise of violence are prohibited, and the 1948 Prevention of Terrorism Ordinance bans expressions of support for terrorist organizations or groups that call for the destruction of Israel.

While the courts tend to rule in favor of the rights of journalists, the media continue to face the threat of legal action, particularly on accusations of libel. In 2015, for example, Culture Minister Miri Regev sued the news department of the commercial broadcast station Channel 10, seeking financial compensation after it aired a report about her, and lawmaker Oren Hazan similarly sued Amit Segal, Channel 2's chief political commentator. Naftali Bennett, head of the Jewish Home party, sued journalist Dror Feuer in response to a post on Twitter, although that case was later dropped.

The confidentiality of journalistic sources is not explicitly protected under Israeli law, but it is recognized by the courts. In 2012, the Supreme Court ruled that journalistic privilege extends not only to the confidential source itself, but also to information that may reveal the identity of the source; the court directed the Knesset to codify the journalist-source relationship by means of legislation. Nevertheless, authorities have continued to conduct investigations and surveillance with the aim of uncovering journalists' sources, and in late 2015 the newspaper *Haaretz* sued under the Freedom of Information Law to obtain data on how often the police used wiretapping for the surveillance of journalists. The petition was pending at year's end.

Meanwhile, the courts continued to uphold journalists' rights. For example, a court in Tel Aviv ruled in November that a journalist employed by Channel 2 would not be required to give police the raw footage from an interview with a woman accused of tax evasion and running a prostitution ring. The Israeli Press Council went further, censuring reporter Aviram Zino of the newspaper *Maariv* for having revealed the name of a confidential source to the authorities. In addition, hearings continued in a civil suit brought by former soldier Anat Kamm against *Haaretz* and its reporter Uri Blau in 2013, after Blau's identification of Kamm as the source of leaked classified military documents led to her arrest, conviction, and incarceration.

Freedom of information has been protected by law since 1998, and the courts have gradually widened their interpretation of the public's right to know. The legal tools

provided by the law are used by journalists and activist groups, and many newsworthy pieces of information were exposed during the course of the year. In December 2015, the Jerusalem District Court accepted a petition by Channel 10 reporter Raviv Drucker, filed under the Freedom of Information Law, to require Prime Minister Netanyahu to reveal the dates and times of his conversations with Sheldon Adelson and the editor in chief of *Israel Hayom*; the conversations would ostensibly indicate that the Prime Minister's Office provides the newspaper with instructions regarding content. An appeal was pending at year's end.

According to the Press Ordinance of 1933, publishers are required to obtain a license from the Interior Ministry to operate a newspaper. In October 2015, the government decided, on the basis of counterterrorism legislation, to outlaw the northern branch of the Islamic Movement in Israel, an organization that is suspected of incitement and is seen as threatening Israel's national security. Injunctions were subsequently issued to order the closure of the newspaper *Sawt al-Haq wa al-Hurriya* and the website PLS48 because these media outlets were both published by a corporation owned by the Islamic Movement.

Netanyahu's decision in 2015 to keep the communications portfolio for himself, rather than appoint a communications minister, meant that he would oversee regulatory decisions regarding Israel's broadcast, internet, and telecommunications markets. After years of financial problems and debts to a regulatory agency that jeopardized its license, the commercial television station Channel 10, whose news coverage is often critical of the government, received a 15-year operating license in June. Among other important matters before Israeli media regulators, the Jewish heritage station Channel 20 was considering plans in 2015 to expand the terms of its license and produce news content, which would likely be aimed at audiences on the political and religious right.

The Government Press Office (GPO) requires journalists operating in Israel to have proper accreditation in order to attend official press conferences, gain permission to access government buildings, and pass through Israeli military checkpoints. Hundreds of foreign journalists are generally accredited. However, the GPO has occasionally refused to provide press cards—especially to Palestinians—on national security grounds, thus preventing the affected reporters from entering Israel.

During the last several years, journalists have been drawn into a series of legal battles to protect their labor rights, supported by a new union founded in 2012 to defend journalists' interests. In December 2015, the reporters of the financial newspaper *Globes* reached a collective agreement with the paper's management—a significant achievement for the Union of Journalists in Israel.

In November 2015, an Arab Israeli journalist sued his former employer for wrongful dismissal after the outlet, a local newspaper, fired him late in Operation Protective Edge, the conflict between Israel and the Gaza-based Hamas militant group in the summer of 2014. The journalist claimed he had been fired because of his political views. The Union of Journalists in Israel joined the lawsuit. Two other journalists brought wrongful dismissal suits against *Israel Hayom* after they were fired in the wake of a leaked speech given by the paper's editor in chief. Management conducted a comprehensive inquiry following the leak, including polygraph tests of employees; the two reporters were then dismissed.

The Israeli media collectively offer a diverse range of views, and they are generally free from overt political interference. However, some private outlets are highly partisan in their news coverage, and broadcast stations have regularly faced instances of political pressure in recent years.

The media became heavily involved in Israel's March 2015 general elections. Many observers characterized the elections as a contest between *Israel Hayom* and its owner, Sheldon Adelson, on the one hand, and *Yedioth Achronoth* and its owner, Arnon Mozes, on the other. This view led to political demonstrations in front of the editorial offices of the newspapers. The *Seventh Eye*, a media watchdog website that analyzed the election coverage, showed how each of these two players made little effort to conceal its partisan stance. The resounding failure of public opinion polls to predict the actual election results reinforced the perception of media bias: The mistaken polls were seen not only as a professional error, but also as a deliberate distortion.

Under the 1948 Defense Act, softened by the 1996 Censorship Agreement between the media and the Israel Defense Forces (IDF), the military censor has the power to penalize, shut down, or halt the printing of a newspaper for national security reasons. In practice, however, the censor's role is quite limited and under strict judicial oversight. Journalists often evade restrictions by leaking a story to a foreign outlet and then republishing it. Digital media have added to the challenge of enforcing the 1996 agreement, and bloggers outside Israel publish concrete information that is barred from publication inside the country. The military censor has shown a growing interest in tracking information posted online, especially on social media.

To compensate for their inability to use the military censor, security officials have obtained court-issued gag orders to limit coverage of sensitive stories. In late 2015, for example, a sweeping gag order was imposed on information pertaining to the investigation of an alleged act of terrorism by Jewish perpetrators, in which three members of a Palestinian family in the West Bank village of Duma were killed.

A long-standing law forbidding Israeli citizens from traveling to "enemy states" such as Lebanon and Syria without permission from the Interior Ministry has, on occasion, been applied to journalists. Press freedom organizations have condemned the selective application of the law, as well as the potential effects of such travel restrictions on the diversity of news available to the Israeli public. Although Israeli journalists are generally barred from entering the Palestinian territories without explicit military approval, in practice the military frequently ignores the presence of Israeli journalists in the territories.

Deliberate violence against or harassment of journalists is relatively rare in Israel. The principal targets have traditionally been Arab journalists—both foreign and local, often in and around Jerusalem—though many incidents have also stemmed from private or commercial conflicts (such as within the ultra-Orthodox and Israeli Arabic-language media sectors) and police harassment of journalists who are reporting from demonstrations on social and economic matters.

In May 2015, on the holiday marking the unification of Jerusalem under Israeli control, the Israeli police used extraordinary means—including physical removal and containment—to prevent reporters from covering the day's traditional demonstrations as well as the way in which police handled violent clashes that took place in the Old City. In December 2015, a number of reporters and photographers were attacked and injured by police at a right-wing demonstration.

Economic Environment: 11 / 30 (↓2)

Israelis are active news consumers. Mainstream Hebrew newspapers garner an estimated one million daily readers out of a population of less than eight million. The pluralistic makeup of Israeli society is reflected in the press landscape, which includes more than a dozen daily newspapers and a wide range of weeklies and news websites serving readers from various religious, ethnic, and linguistic groups. The major newspapers are privately owned, and some freely criticize government policies and aggressively pursue cases of official corruption.

However, the popularity of the free newspaper *Israel Hayom*, which has risen to capture about 40 percent of the daily market since its launch in 2007, has placed financial pressure on other mainstream papers, as its owner-subsidized business model has forced them to slash advertising rates, thus threatening their sustainability. *Yedioth Achronoth*, previously the leading paper, places second at about 35 percent. Other dailies' market shares are in the single digits. Due to the transfer of advertising budgets to digital media, the fact that Israel has a small advertising market overall, and the continued growth of *Israel Hayom*, print journalism in Israel is suffering losses. Dismissals of journalists and threats that newspapers will be forced to shut down have become a matter of routine, as has a trend of ownership consolidation.

In November 2014, the Knesset gave initial approval to a bill that would prohibit the free distribution of newspapers. The purpose of the legislation was to force *Israel Hayom* to charge readers at least half the price of its lowest-priced rival. The proposal, which was directly supported by *Yedioth Achronoth*, stirred a heated debate. Senior political commentators claimed that the debate about the bill was what triggered the dissolution of the Knesset that December, leading to the March 2015 elections.

A diverse selection of broadcast media is available in Israel, although ownership concentration among private stations is a growing concern. Most Israelis subscribe to cable, satellite, or digital terrestrial television services that provide access to international stations. Cellcom TV, a competing service providing multichannel television over the internet, was launched in early 2015, but it did not penetrate the market significantly. Regulatory authorities have not yet decided which regulatory system will apply to businesses that offer television content to Israeli audiences online.

The prominence of the state-run Israel Broadcasting Authority (IBA) in the television market has declined significantly in recent years due to competition from private television and radio outlets, continuing political interference in the content of IBA programming, and poor management. In July 2014, the Knesset voted to close the IBA in 2015 and replace it with a new entity. The law offered sound guarantees to protect the new authority from political pressure and to ensure that it will operate more efficiently. Only a fraction of the IBA's staff would be employed by the new authority, drawing objections from labor unions. A professional manager was brought in to replace political appointees, and by 2015 the IBA was in the process of transitioning to its new structure. Although a large wave of dismissals was carried out in late 2015, the new authority was not yet able to function. This led to fears that public broadcasting, or parts of it, would be closed down in the future, at least for a certain period.

The IBA's radio station, Kol Israel, and the military-operated Galei Tzahal remain popular. A broad range of local radio stations also operate, serving the country's

regional communities as well as ultra-Orthodox, Russian-speaking, and Arabic-speaking populations.

Israel has one of the region's highest rates of internet usage, at 71 percent as of 2014. More than half of all internet users take active part in social-media sites, and a number of online news and information websites have sprung up in recent years. The government generally does not restrict internet access, although blocking of certain data on applications like Google Maps, as well as surveillance of internet service providers and telecommunications services, is carried out, ostensibly for security purposes.

The use of branded content and unmarked "native advertising"—paid material that blends in with the surrounding content—is an increasingly important revenue stream, and sometimes even the main revenue stream, for major media outlets in Israel. The most-viewed news website in Israel, *Yedioth Ahronoth's Ynet*, is also the site that contains the most native advertising, and commercial firms even fund some of its journalists' salaries directly. Advertisers in Israel include not only private companies, but also government ministries, state agencies, and nonprofit organizations that pay millions of shekels to websites, newspapers, and commercial television channels to get their messages out, with the paid nature of the content often obscured. This takes place even though under existing law, branded content is forbidden on commercial television. A bill under consideration by the Knesset at year's end would amend the Consumer Protection Law to more strictly regulate all forms of paid content in all sectors of the media, including print and online, where the rules were both weak and poorly enforced.

Note: The scores and narrative for Israel do not reflect conditions in the West Bank and Gaza Strip, which are assessed in a separate report.

Source URL: <https://freedomhouse.org/report/freedom-press/2016/israel>

נספח ב'
ידעה בעיתון "הארץ" על
דו"ח Freedom House
מיום 27.4.2016

ב**הארץ**

"ישראל היום" ותוכן שיווקי דרדרו את ישראל לשפל בדירוג חופש העיתונות

ארגון Freedom House צין לרעה את המודל הכלכלי של החינמון, מעורבות פוליטית בתוכנו
וב"דיעות אחרונות" והתוכן השיווקי באתר [netanya](#)

נתן טוקר 27.04.2016 13:25

הדירוג של ישראל במדד חופש העיתונות העולמי ירד לדרגת "חופשית בחלוקת", לאחר שאשתקד ישראל דורגה כמדינה בעלת חופש עיתונות מלא. ארגון האמריקאי Freedom House, שמדד בכל שנה את חופש העיתונות במדינות שונות, העניקו השנה 32 נקודות מטור 100 לישראל - הניקוד הנמוך ביותר שקיבלה המדינה מאז החל הארגון לפרסם את הממד ב-2003. בסך הכל ישראל דורגה במקום 65 מתוך 200 המדינות במדד.

הסיבה להידרדרות של ישראל במדד היא האיום הכלכלי ההולך ומתגבר מצד "ישראל היום" על שאר העיתונים, וראשוונה - גם השפעות של תוכן שיווקי על חופש העיתונות, בעיקר באתר [netanya](#), שמשלב כתובותיו תוכן שיווקי נרחב של חברות פרטיות ומשרדיהם ממשלה.

ברמה הבינלאומית ירד חופש העיתונות העולמי לדרגה הנמוכה ביותר ב-2016, וזאת לאור החמרה בחופש העיתונות בשל פעילויות של ארגוני פשע, ארגוני טרור ושינויים פוליטיים. הממד מדרג את מדינות העולם על פי חופש העיתונות שיש בהן, בהתאם על משתנים חוקיים, פוליטיים, כלכליים ואחרים. הארגון גם מעניק ניקוד לכל מדינה לפי התקף ההגבלות על חופש העיתונות בה. ככל שהניקוד גבוה יותר כך ההגבלות על חופש העיתונות חמורות יותר.

העיתונות בישראל ירדה לראשונה בديرוג ב-2009 ל"חופשית בחלוקת" עם 31 נקודות (נקודה אחת פחות מאשר הניקוד שהתקבל השנה), וזאת בעיקר לאור האירועים הביטחוניים והגבלה תנועות עיתונאים ב"עופרת יצוקה". ואולם מאז עלתה חופש העיתונות בישראל לניקוד 28-29. ב-2013 שוב הידרדרה ישראל לניקוד 30 – הדרוג שקבע את הצוון "חופשית חלקיים" – וזאת עקב כתוב האישום התקידי נגד עיתונאי "הארץ" בגין אחיזות מסמכים סודיים, החשש מפני סגירת ערוץ 10 וההתערבות הפוליטית ברשות השידור.

השנה הידרדרה ישראל לניקוד 32 ולרמת "חופשית בחלוקת". ארגון אמרים כי בישראל יש סביבה תקשורת פוליטית, שבה בדרך כלל עקרונות חופש הביטוי – שאמנם אינם מעוגנים בחיקיקה אך נסמכים על פסיקות בית משפט העליון – מכובדים. בעיתונות הישראלית יש מגוון דעתות ועתים היא מבקרת באופן חריף את הממשלה או חושפת מקרים שחיתות. עם זאת, כמעט התקשרות נאלצים לצוית להורות הצנזורה ועתים גם לצוית למגבלות תנועה.

לפי הארגון, האיום המשמעותי יותר בטוחה הארוך הוא הכלכלי, הן בעיתונות הכתובה והן המשודרת. הורדת הדירוג נעשתה גם בשל ההשפעה הגוברת והולכת של עיתון "ישראל היום" שבשליטת איל ההיימורים שלדון אדלסון, מקורבו של ראש הממשלה בנימין נתניהו. העיתון, שמופץ בחו"ם, אף גרם להורדת תערפי הפרסום. ארגון אמרים כי התחרות מצד "ישראל היום", לצד מעבר של תקציבי פרסום לדירה הדיגיטלית, עשויים לגרום לסגירת עיתונים ולפיטורי עיתונאים, כמו גם מגמות של מיזוג

ובעלויות צולבות.

בארגון מצינים גם את המעורבות הפלטית העמוקה של העיתונים בישראל במסגרת מערכת הבχירות במאرس 2015, כאשר "ישראל היום" תמר בנטנינו ואילו "ידיעות אחרונות" הביע עמדה נגדית.

חשש מרכז'י נוסף שגרם להידדרות ישראל בדירוג הוא עלייה בפרסום המשולב בתוכן המערכתי, שההפר להיות יותר ויותר משמעות ועתים הוא מהו עורך הכנסות העיקרי עברו כמעט תקשות מרצדים בישראל. בארגון מצינים את אתר *net achay*, שנתפס כמוביל בישראל, אך בו קיים עיקר התוכן השיווקי בעיתונות הישראלית. עוד מצינים בארגון כי לא רק חברות פרטיות ממונאות את התוכן ב- *net achay*, אלא גם משרד ממשלה וארגוני ללא כוונת רווח, שמזרימים לו מיליון שקלים לרכישת תוכן שיוקן.

בארגון מצינים גם את החלטתו של נתנינו לכהן כשר תקשורת בעצמו, מה שמעניק לו שליטה ישירה על הרגולציה של מגזרים שונים של שוק התקשרות. בארגון מצינים את העובדה שעורך 10 קיבל רישיון קבוע ל-15 שנה, ולצד זאת עורך 20, שדורש לשדר חדשות. הם מזכירים את כוונתו של נתנינו לבצע רפורמה מקיפה בשוק השירותים במסגרת דינוי ועדת פילבר.

כמו כן, בדו"ח מזכירים תהיליכי סגירת רשות השידור, שבוצעו לאחר התערבות פוליטית משמעותית בתכנית. הכותבים ציינו כי אכן הגיע מנהל מקצועית לתאגיד החדש, אך הגוף החדש טרם הוקם ואינו מצליח עד כה ל��פקד, מה שמעלה חשש כי השידור הציבורי לא יהיה פעיל לתקופה מסוימת.

גם איומי הדיבבה של פוליטיקאים שונים נגד עיתונאים הובאו גם בחשבון במסגרת שקלול הnikud של ישראל. בארגון נוטנים כדוגמתה את התביעה של שרת התרבות מيري רגב נגד עורך 10, התביעה של ח"כ אורי חזן נגד הכתב עיתת סגל והتبיעה של שר החינוך נפתלי בנט נגד עיתונאי "גלובס" דרוור פירר – תביעה אותה משך לאחר מכן. לצד זאת, מצינים לחויב בתו המשפט שהעניקו לכל התקשורת

הגנה מפני חSHIPת מקורות וכן דחו דרישת המשטרה מעורך 2 להעביר לה חומרם. גם החלטת הממשלה מ-2015 להוציא מחוץ לחוק את הפלג הצפוני בנטנתה האיסלאמית, מזכירת בדו"ח. במסגרת ההחלטה השתלה המשטרה על כל תקשורת ששיכים לפלג הצפוני והביאה לסיגרתם.

נורוגיה ובלגיה בפסקת המדד עם רמת חופש העיתונות הגבוהה ביותר (ניקוד 9). בלבד עם ישראל, בדירוג "חופשית בחלוקת", נכללות מדינות כמו אגניה, איטליה, נמיביה, ברזיל והודו. בתחום הדירוג נמצאות צפון קוריאה (ניקוד 97), טורקמניסטן, אוזבקיסטן ואրיתריאה.

הציון הכלול של חופש העיתונות בעולם ירד בין השאר בעקבות ירידת ברמת חופש העיתונות במדינות נאורו, בנגלדש, טורקיה – וגם בצרפת, שטוררה אمنם חופשיות, אך נשמה ירידת של 5 נקודות בחופש העיתונות בה בשל שינויים משפטיים הקשורים לעבירות לשון הרע ובעיקר בשל הפיגועים שפגעו גם בעיתונאים, בין השאר במערכת "ישראל היום".

בדירוג אחר שהתפרסם באחרונה, ישראל שמרה על מקומה הנמוך יחסית במדד חופש העיתונות של ארגון עיתונאים-לא-גבולות (RSF) . ב-2016 דורגה ישראל כמו השנה שבערבה במקום 101 מתוך 180 מדינות בדירוג.

אתמול (שלישי) פורסם כי משטרת מחוז ירושלים זימנה לחקירה באזהרה את עיתונאי גל"צ, מיכאל שמש, לאחר שפירסם כתבה על חבר מועצת עיריית ירושלים מאיר תורגמן. שמש זומן לחקירה בגין מוחלט לנחים של משטרת ישראל בנוגע לחקירה עיתונאים.

נספח ג'

אתר "ישראל היום" – מנכ"לית העיתון

4/27/2016

English

27.04.2016
ט' ינון תשע"ו

ישראל היום

ישראל היום

הצotta המוביל - צוות ניהול

צפי קורן, מנכ"ל

>All news >>
Archive >>
Photo gallery >>

מנוללת את הפעילות של ישראל היום עבר מר אדלסון, החל מאמצע שנות 2007. בשנות 1988 החילה את דרכה בקבוצת טלדור מחשבים (1986) בע"מ, וויתה חלק מדור מייסדים של הקבוצा. עם השם עונתה לנהל את ברית טלדור מערכות בע"מ, חברת הענין של הקבוצה. במסגרת תפקידיה זה פגלה קון 800-כ-800 שבדיט, עשוות לקוחות צבאיים ורטימיים ומחוז כבאות בירקוף לש-כ-60-60 מיליון דולר. בשנות הראשונות של המילניום, בוגרת 2006 בילת פראזה 2006 פרשה מתפקידה החצרפה לאירועו של מר אדלסון. בוגרת B.A. במדעי המחשב ועיצוביה. נשואה לאב, אם לשושן ילודים ובוגרת לשרה נגידם.

Created by: Design-factory.co.il

כל הזכויות שמורות לישראל היום | תנאי שימוש

נספח ד'
אתר "ישראל היום" –
МОЙЛ העיתון

1.5.2016

English

01.05.2016
כ"ג במאי תשע"ו

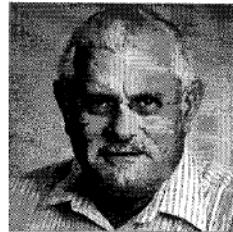
ישראל היום

ישראל היום

הצotta המוביל - צotta ניהול

אשר בהרב, מז"ל

מנול תות פטיות של ישראל היום נבחר מר אלון, חיל
מאכזע שנות 2007. מאחורי שים רבתת של "יסוד", ניהול
והכנת הבסיס לחברות ולארופם שוגם. מייסד ומנכ"ל של
קבוצת ליחור - קבוצת החשבה השלישי בגודלה בארץ, בין
השנים 1986-2006. מייסד חברת MTI מחשבים, בין השנים
1982-1986. שירות באח"ל בין השנים 1970-1982, ביחידת
8200 שוחזר בדרגת סס. בעל תואר B.A. במחשבים
ובכללה מאוניברסיטת בר-אילן. נשוי לאלה ואב שלושה
ילדים.

כל חדשות
««
צotta ניהול
««
הצotta הכתבים
««

Created by: Design-factory.co.il

כל הזכויות שמורות לישראל היום | תנאי שימוש

נספח ה'
ראיון עם שלדון אדלסון
ב"ישראל היום" מיום
11.5.2014

פליטי (http://www.israelhayom.co.il/ih_search?section=10059) | שיחות (<http://israelhayom.co.il/shishabat>) | ישראל השבוע (<http://israelhayom.co.il/search?section=1588>) |

// רכבת אופניים בצת 50 נסעה בipher ואחר נפצע כל מוגבש רכב בבל אביב < | 38:18 // קמאלci: יlid ב-7 פגע קשה בתאונת גע וברח. פונה לביה"ה קפלן, סריקות אחר הרכו

[ישראל השבוע - מוסף פוליטי](http://www.israelhayom.co.il/ih_search?section=1588)

באו לשבור את הפחד מפומי

שלדון אלדיסון מדבר על העת החוק שנודעה לפוגע ב"ישראל היום": נוכחות תפיר חוק על פי מידותיו של "ישראל היום", כי רק כך הוא יכול לבקש מהegrator שיבאתו בגדרו: אם חבריה הרכבתם "וותוק ליחס שליל" על חברו - ייחזור דגשanton בישראל.

בגן ביממות אהנו רכב // פורום ב 11.05.2014 00:08 | עדין ב 09.05.2014 11:13 / 03:13

מה מוגדרת להעמת ב��ון האופרת על הפאות של "ישראל הצעיר"?

"ל' בר דעת יעד שלמו" ל' דיעות החורשין מני מזוז יש כוח כל שועור. הוא תפרק חוק על פי מיזוחו של ישראלי יומם י' ריק קר פוטן לפגוע בתקומות השערון. שהחומר ינפח בזרעה כאתא שבק' ישראלי הום י' פאג'. אם חבר הקבוצה יתומח חולק לעבר, הר שערון למך חדש - או למעשה דיקטטור - בישראל. הוא אים נבחר צבור ואן תל לפקד ממלכון. אם במלחתו לתפור קוב גנד מתחורה של', תאר לאענטשין המכ עד הוא מסוגל לעשנות. שענו בפשטויכם את התקם שחוא ניל' לרוגם למדינה בכר שחווא ניל' ולשבדת את הארכון לרביעי האישים. ואיתו קד' רד' פטנט אנטה על חבר הקבוצה.

לעוזרנים ועוזרים הctrפם לישראליים בביושם

"ההנפוצה הדעת, של פסוח הצעת חוק, במטרה להחל את ירבו למן שיקולים מסוימים, פותחת בפיו את הדלת להכתב לכל חיל במדינתה כל מה שהוא ירצה לעשות. זה לחילו".
בלוי סובי.

מה תגיד לחברי הכנסת שכבר הביעו תמיכה בחקוק ולאלו ששווקים לעשות זאת?

"ישקהל מוחדש את מדתם. בהדר חרדים פמי מודע ממדר לפוליטיקאים שהוא יתגמל אוטם על סיכון טוב או לחילופין, מאים עלייהם שסקר אונם באופן שלילי אם לא יטוח למרותם. אבל עליהם לסרר ש-80 אחוז מabitר מוחדר - כלל קוראי' 'ידעת אחרת' - מתנגדים להצעת החוק.

"אל לחרבי הכנסת לחשב על הדברים לעזרו לתקטורו זהה, כי פעילות כאות סכלה להזור אליהם כבוגרנו. הם צריכים לדוכר שום אחד והוא עלל להחולט להחול מפלה גאות או קרירה, של חבר כנסת כלשהו אם עמדו בדרכו בסוגיה זו או אחרת, שולית כל שתהה. עליהם להוכיח למצבעיהם, כי הם אכן שופטים של מי מודע, שהם ממלאים חובהם לבוחר, לא לפחות מודע".

אתה לא חמאת את הרעיון של חלוקת עיתונים בחינם. לא מדובר גם בהמצאה של אנשי המערכת של "ישראל היום". האם אתה מסוגל להעלות בדיון רקיקה דומה באורה"ב?

"עיתונים כאלו נמצאים בכל רחבי אורה"ב. בניו-יורק, בבריטניה וכל הערים הגדלות. מדובר בחוופה מקובלת.

"אנשים כבר אינם ממשיכים לעתימות הכתבה כטב. צעירים בישראל, אשר חילוק באוכלוסייה גדול בתהמודה, מסמכים על מדיה דיגיטלית. קשה לגורחים לאנשים כאלו לקוראו, כי הם ננעים באמירטטה ובגבאו והם לא יכולים להרשות לעצמם עיתונים. כי, באמצעות חלוקת עיתונים בחינם - הם קוראים ומוקברים עד מידי וולםם על דבריהם שקרים סבירם ובעולם.

"עיתונים מחולקים חינם בכל רחבי העולם, לא רק באורה"ב. גם טוויזיה משודרת בחינם, וגם הרדי'ואה נטרנטס הם אמצעי תקשורת שדרכם פון להפץ חוק בחינם".

אך רקיקה זאת מתইשת עם התיקון הראשון לחוקה האמריקנית, המגן את חופש הביטוי כערך עליון של הדמוקרטייה?

"כל פעילות המיזעדת להגביל הפעזה של מידע, מגדרת רוחה התקון ולחוכם, במלאו מזון המיליה. מדובר בעצוף הנפש של הדמוקרטייה. הדבר הראשון המזהה עם דמוקרטייה הוא חופש הביטוי. כשחברי כנסת שלולים מוארחות את הכללתם לקובל מידע רק בכל שימושם עליהם ונותן להם תמריצים לחוסם - אדי הם מועלם בתפקדים. הם אמורים לשורת את האנשים שבחרו בהם, לא את מי מודע. הם למשעה יוצרים דיקטטור בily שם מודעם אךן. לא מתקבל על דעתם שה חברי הכנסת ישילו מבורחים את החפות לקבל מידע".

אם גם אין לישראל חוקה כתובה, אך האם לדעורך בת המשפט יפסלו את החוק על סך הלכות משפטיות קודמות וחוקי יסוד קיימים?

"אפשר אם יש חברי כנסת שמוכנים למכור את המרבה בmorpho - ובקרה זהה למפי מודע - אף מאמין בvirtut המשפט הגבוה לצדק. גם המשפטן אכן דרשובי' חושב כמו. אני מאמין שבג"ז עמדו איזק. לא פון היה להשפיע עליו בתרמיריים או בתכובים. הוא יבן בדיק במה מחרב.

"כל מיש שיל רаш על הכתפים ואית נון להשפיעו של מי מודע - יארו לך להצעת החוק החאת שמה את עקרון חופש הביטוי לעגנה ולקלט. ישראל כבר לא תוכל להתגאות בכך שהיא דמוקרטייה המאפשרת חופש עיתונות. מחבר הפתוחות מורה בזורה".

יריבין, ואלו המעניינים בחקיקת החוק המודבר, טוענים ש"ישראל היום" איתו רק עיתון המחולק חינם אלא "ביבון".

"אנשים מאמינים לכל מה שנמצא מפה נפצע בנסיבות לפסון לשלול מהם את הזכות לקבל מידע. אולם מתנגדים לניסוחם של שלל מהם את חופש הביטוי ואינם מוכנים להיכנע לדיקטטור מי מודע, אשר אים בעל שם תפקיך מלכתי' ושמעלם לא נבחר למל' תפקיך צבר".

אנחנו והקרים לא תמיים. הם יודעים שהצעת החוק היא למעשה חלק ממאבק הכוחות שמנוהל נמי מודע, אשר לאחרונה גילה שכוחו נגע ואולי גם מעכו הכללי' הווע בגדל' "ישראל היום".

"על הוחורים לבקש מחברי הכנסת המיציגים אוטם כל לשון של בקשה, לעמוד איזק אל מול התכובים של. אם הוא יכול לשלוט בכוננות בסוגיה ספציפית זו - הוא יכול לשלוט בכנסת גם בסוגיות אחרות. הוא יכול לערשות כל העלה על רוחו גם בסוגיות מוחותיות כל הציבור בישראל. על חבר הכנסת לדעת שהוא עלל לפגוע באינטרסים שלהם".

עד כמה המאבק הזה קרייטי' ליציבותה הדמוקרטי של ישראל?

"מחובר בקשר גורלי, 'ישראל היום' קם כוון ש'ידעת אחרת' סביר להזוח את האמת והוביל את העם רק בכיוון אחד - בכיוון השקפת הפליטית של מי מודע. בעיתון שלו יש חלקה לפוליטיקאים טובים ולפוליטיקאים רעים - והסיקור בהთאם. במקרה לחוץ את החדשויות, נמי מודע משענד את הפליטיקאים".

"לא להיות נתונים לחסדים"

לאחרונה קבוצה משפחת אדלסון בית דפו. מה המשמעות של מהלך זה ומה הוא נדרש לעשות?

"אני מאמין בגל מודול העסק, שבו יש ישות ארגונית אחת בעלת מבנה אסטרטגי אינכי. מודול זהה מושתת על העיקרון שלפיו תבראה אותה בעסק היא ספק עבור חברות אחרות בעסק, וכן הלאה והלאה. כך כל מרכיבי העסק דרכם בכפיפה אחת; הכל משלב. כך העסק מופיע מופיע רעה ולא יוצר מחסור באספקה".

"ההיגון שמדובר מחשש המהילך קשור גם למלה שקרה פה בשראל. הגעם למסקנה שעילו למסואן מוקם שב הדפו רק שלם ואית ננתן לחסדי' איש. המתחהה שלם (שער ידעתות אחרונות) נמי מוקן לשלות הכל כדי לפגוע בישראל חם' כי הואobar שפגיעה בעיתון תביא להפסקת התוחנה השצבומן מוויל' הרשות העיתונות הכתובה".

"אם נшиб מלמה שערה ונצליה לחיות מותחים - ואכן אנחנו מצלחים - הדבר ישרות רק את מעמדה. יש רק חלקיים בודדים בחברה הישראלית שאינם מוצאים בפחד מותמי' ממי מודע. ורקחד זהה נמי מודע את דרכם בחברה להציג את כל מבקש. מבחןינו - השורה החשובה יותר מאי לו נשמה. (באמתות בית הדפו) אם מבטחים שליטה מלאה בתהילתי הדפו. מהילך זה יין עילם מופיע כל מי שיאין חף בתוכובתו".

האם המהילך הוא למעשה הצהרה המעידת על יכולת עמידה לאור זמן, הצהרה שאנו כן כדי להישאר?

"אין יותר לומר זאת. הדברים מדברים בעד עצםם".

אז מה תגיד לכל אלו שבמילר שבע שנים הארכוגות אמרו שהעיתון הוא זמני? אמרו שהוא "סגר לאחר הבחירות לפני שש שנים, ורק לפני שנה אמרו שגם אם אחרי הבחירות הארכוגות הוא סגר, מה תאמר לאנשים האלה?"

"ראשית, הם מדברים שטויות. שנית קל' לשוטה באנשיהם כאלו. אני אשכח לפגושים אותם. באונה מידה הם היו מתייחסים ברצינות למודעה על כך שהשר ברק'ן מוצע למיכירה. אולי ניתן לומר להם לפחות שאפשר לנקוט את ההחלטה של פלורידה. יש הרבה איזרים כאלו בפלורידה. לאנשים כאלו (שצטט את סוזרת העיתון) אין רוש על הכתפיהם. אבל אנשים שמכנים למלוע בשקייה את כל מה שיוציא מפי של נמי מודע שרצה לפגוע בכל סמן של תחרות. 'ישראל היום' מצליח להוות מדים נספץ לציבור; אנחנו חשבים איך מפי

מזה נשל במתו שירות לא-בר גוראי.

"ל' בר דעת יודע שהוא נטול לדברים הקטנים כדי לפגוע בראש הממשלה מטעמה. היחסות לנtinyה מבעת מהשבה שרראש הממשלה ממן לטרו למחרות ואין מצית להווארויו; נסיבותם לנטולו מוחירה - הוא יקمل את תפקיכם של מוסות.

"היה איזה עתנאי שאמר ל', 'כלום גוזים שישראלי הום זה 'בפטון' (קר שלדון אדלסון אמרו, בעברית). הוא המשיך, 'אם זה העותן של תניכו, אז-cornerה שהקמת את זה בשבלין, עפתי לו: לא, זה לא עותן לניכתו, מפני ל?י' והוא השיב: 'כ' יא קורא את העותן'. א' אמרתי לו: 'כ' יא גוזים קוראים את העותן', וועשלא אל תטלטלי' במשמעותו של העותן מופת לשובת תניכתו. ב' דיעות אהרון הכתוב על גנינהו מציגות אותו באור שליל; ב' ישראלי הום' מציגים את היחסים שבין גוזים ובריתם.

"אם אמך אודה ייש את האמת - אותן אמרת שאתה מטען מתקשה לקבל - ומהצד השני יש את הכתובת של 'ד'ישות אחריות', אז מתќבל החושם שמתיקבל.

"בכדי שכך יתאפשר לאדם שיעיר את מיטתו, ואנחנו אומרים רקם כל זאת באין יתירנו בצליל ולעומתנו יש את ישראל בזיהוי. המציג את השבדות לאנשים.

"**עכברינו** אֶת אֹנוֹ הַמְזֻבָּר בָּאָדָם הַמִּזְבֵּחַ שֶׁנֶּאֱלֹהִים אֶל-בְּפָנָיו יְהוָה אֲלֹהֵינוּ".

לבדות ללא מורה

ארכט' אוניברסיטת וושינגטון במדינת וושינגטון. אמרה יובל לפלויין יותר פשוט? אמרת' אוניברסיטת וושינגטון?

"הנושאים נסקרו ביסודם ובדבוקותם, אך לא כביכול. באפשרות היה מוכיח שום דבר מה."

"השבדה ש"ידיוש אחרנות' גראה כמו עיתן - לא חופכת אותו לעיתן מקרים המחוור כמו שצער, עיתן והמאפשר מגען דעתה. עצם העשודה שהוא מודפס לא הופך אותו לכהן".

"שנמצא על אנשים שמצוין צואגdam. הוא יכול להקים ולהפיל אנשים. אבל קר לא מנהלים עיתון. זה לא אתי ולא מקטע. זה רק משרת את הבעלים ואת העורך הראשי והמצוי לארך על העיתון".

מה היה אוצר לפוליטיקאים ולחברי הכנסות שיביאו את הראיון יאידן, זו אנחנו מפחדים מנגני מוזע?

"ולא שולח בדורותך לאישיות בר לא תחויבתך את אהבה בר מגיל. ואם מתהן לאות מבהשיך אף אתה לר גור ווכלה וכוכרות".

כשרוני ברכך

2. גודל גרעינאי מושג על ידי חישוב גודל גרעינאי של כל גרעין בклטת.

"ההשובה של תהיה קר שהוא אפער לדמיון של פל מותע לעבוד שעשות וסודות: העשה כל שידרשו כדי להוכיח את צמאותו של הצעיר לעתים חוגן, חסר פירות ואובייקטיבי. גשש את המירב על מנת לתת מענה לביקוש; העם רצח את הצעיר החקון, אובייקטיב ועצמאי (מכה על השולחן). על הצעיר להבין שלמי יש א'ג'דה, שהחיצים שהוא של עבר שגנובו וארחוטם את א'ג'דה של ים, והוא שודר לא ברכיו אלא ברכיו לפניו אונן."

איך אמגה מחרב בינו מה שאמטה עושה עכשוו בעיתונו לדאותו אל גאנט היבוד' ואטיד'?

"אשתי ואגי הקם את העיתון לאחר שמכחתי לעתה עד כמה מושטים בזיכרון הישראלי בשוק התקשורות המקומי". המדיה פחשו הוליכה אוטו שלו. אמצעי התקשורות לא סופר את האמת כפי שהיא. אני מתכוון בראש ואבשוונה לתקיטתו הלא הרשמי של ישואל שלא נבחר מעולם. האזומים שלו הтелиו מושא בכל מוקם. הוא שף לבצר את מענה בכל שלוש מחריות בבריטניה: הוא שף להביע לכל מקום כדי להגדיר מהן זה.

הופך שהוא שדר הגע לכל חלקה טבה. כשנודע לו שאחוג מקימים את העתון "ישראל", הוא נבזה. הופך שיקן בו גרם ללהגוע אל ממשרד במגדל היהלים. עניינים דומים

הוילו לדושות בעיניהם. אמרתו לעצם, אף לא יכיר את האיש הזה. פנתאות בא לכואו מישחו ומתחילה לבכות. מחבר באדם מבוגר, אף נשבע לכם, כך היה.

"אמורתי לך", בסדר פלי, לא נתקם עליון, אבל רק אם תמלא תנייה אחת - שתעבור את העיתון המשמאלי הקישוף למכרת; תמצב אותו במרכת הקשת הפוליטית'. וזה אומר, אני לא בשמאלי. אם אני אכן לומרכבי בעסם אהבה במנין ואהבה עתנן'ם. א' אמרותי לך, א' לא יודע מה אתה חושב שאתה טוב, אבל שתדע לך, מל' מי שאינו מכיר טעם שאתנה בשמאלי הקישוף' והוא אמר לי, 'אם לא יכול לעשות צאתה, כי אם כבר במרכת'.

"אמרתי לך, אם לא יצליח קראוב בערבית, אבל הרבה חברים - יש לי מאות חברים - אומרים שאתה סטיט לשמאל הקיצוני. אמרתי לו שאתה מתקבון להוציא את העיתון כי אני חשב שלם הזה ישי צוטת לעתון עזמאני ואובייקטיבי.

"אכ"י שמה במלחין ואכ"י שמה שאכ"ל לקדם את הערים שבוי הורשל - את האציות ואת כל הדברים הנගנים בחיים. וזאת, כמובן לרוחן אחר הדברים החומרניים".

אנחנו מקיימים את הראיון הזה שבשבוע שעבר שישראל הוגות עצמאוות. עצמאות היא גם חירות. אך עצמאות המדינית קשורה למאבק על חופש הביטוי? סימן ההיכר הבסיסי בזיהור של עצמאוות הוא יכולתו של העם להמשיע את קולו ויכולתו למשוח את הזכויות של. יום העצמאות מסמל את העצמאות מדיקטטורה, מכוח זה. עצמאות פרושה שהעם הוא זה שמקבל את החלטותיו. חופש הביטוי קשור בטבחו לעצמאוות ולחופש הביטוי, יומיים שאנו מושפעים מדיקטטורה".

אותה, שאבל היה עני, שברת את שיי ההכנסות לאדם השנה. ההכנסות שלך השנה מעדן על 15 מיליארד דולר. אומרים שאתה מרווח 1.3 מיליון דולר לשבעה בענין?

"כל שידרש. אני לא עושה חצי עבודה, לשם תחום בח'".

כתבות שעשויות לעניין אותר

(http://www.insite-mag.co.il/cybersolution1/?utm_source=taboola&utm_medium=cpm&utm_campaign=InsiteMag&utm_source=taboola&utm_medium=referral)

נספח ו'

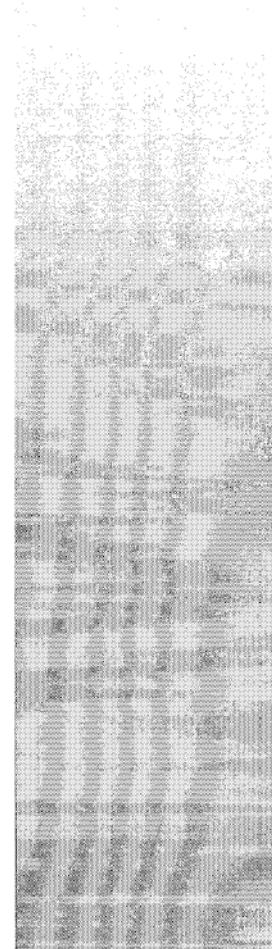
מרכז המחקר והמידע של
הכנסת, "ניתוח ההשלכות
הכלכליות של ריכוזיות
ובעלויות צולבות על ידי
התקשרות", עמ' 11

ל

הכנסת
מרכז המחקר והמידע
המחלקה לפיקוח תקציבי

ניתוח ההשלכות הכלכליות של ריכוזיות ובעלויות צולבות על כלי התקשרות

הכנסת, מרכז המחקר והמידע

91950 קריית בגין-גוריון, ירושלים

טל': 02 - 6408240/1

fax: 02 - 6496103

www.knesset.gov.il/mmm

כתיבה: תמייר אגמון, עמי צדיק

אישור: עמי צדיק, מנהל המחלקה לפיקוח תקציבי

עריכה לשונית: מערכת "דברי הכנסת"

ה' בחשוון תשע"ב

2 בנובמבר 2011

טבלה 4 – קבוצות העיתונות הותיקות²⁵

קבוצה	תchromי פעילות
קבוצות ידיעות אחרונות	<p>עיתונות: ידיעות אחרונות, כלכליסט, וטי (ברוסית), רשת המקומנים ידיעות תקשורת ואתרי האינטרנט, ynet, Xnet, ONE ;</p> <p>כתב עת: לאשה, ראש 1, פנאי פלוס, בליזר, מנטה, עלמה, GO, ידיעות נט (דו-ירחון ליווצאי אתיופיה), שער מתחילה, עולם הילדים (לשעבר: עולמו של דיסני) ;</p> <p>טוויזיות: אחוזה בהוט, ערוץ הספורט ONE ;</p> <p>אחר: הוצאה ספרים ידיעות ספרים, סוכנות דוגמנויות לוק, עברדי-נור פרסום חוות</p>
קבוצות מעריב	<p>עיתונות: מעריב, מקומונים ברוחבי הארץ ואתר האינטרנט NRG ;</p> <p>כתב עת: את, מעריב לנער, מעריב לילדים, שם המשחק, נשיונאל גיאוגרפיך, להחיות הורמים, עיצוב ;</p> <p>אחר: הוצאה לאור (ספריית מעריב), שירות חוות (רפיד ויזן)</p>

טבלה 5 להלן מפורטת את הבעוליות על העיתונות הכתובה.

טבלה 5 – בעוליות על עיתונות יומית בעברית²⁶

עיתון	בעולות	שיעור
דייעות אחרונות	משפחה מוזס ואחרים	85.80%
	חברת בראון-פישמן תקשורת בע"מ וחלק בנאמנות ²⁷	14.20%
	סך הכל	100.00%
	דיסקונט השקעות	60.97%
מעריב	הכרת היישוב	27.31%
	עופר נמרודי	0.23%
	אחזקות הציבור	11.49%
	סך הכל	100.00%
הארץ ²⁸	משפחה שוקן	60.00%
	דומונט-שאוברג (מו"ל מגרמניה)	20.00%
	ליונид נבלזין	20.00%
	סך הכל	100.00%
ישראל היום	Media LLC Israeli (שלדון אדלסון)	100.00%
גלובס ²⁹	אליעזר פישמן	57.10%
	יעזבון חיים בר-און	42.90%
	סך הכל	100.00%

²⁵ פרופ' גבי וימן, מבט מודאג לתקשורת הישראלית 2008, החוג לתקשורת, אוניברסיטת חיפה.

²⁶ ביזנס דאטה ישראל (BDI), נתוני אחזקות, כניסה בתאריך: 12 ביולי 2011. האחזקות חושבו בשרשור.

²⁷ בעולות שווה של אליעזר פישמן ושל יעזבון חיים בר-און בע"מ באמצעות חברת מוניטין בע"מ (11.28% באופן ישיר והיתר בנאמנות באמצעות חברת "מולוי").

²⁸ עיתון "הארץ", הדעת הנמלת "הארץ": נובלון רוכש 20% ממניות "הארץ", 12 ביוני 2011.

²⁹ אחזקה באמצעות חברת "מוניtin עיתונות בע"מ", בעולות אליעזר פישמן ויעזבון חיים בר-און.

הנכשות

מרכז המפקח והמדייע